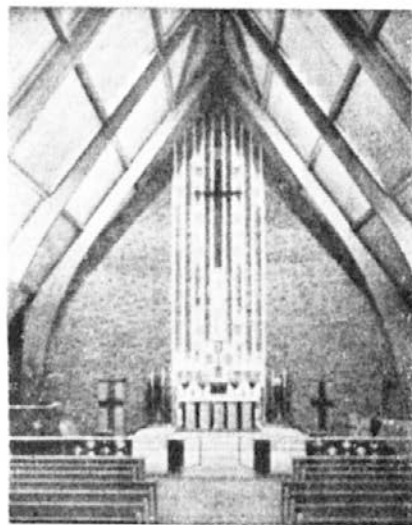

1961

9.

NOVA SLOVENSKA CERKEV
V TORONTU

10 Leto

10

MISLI

MISLI

(Thoughts)

Mesečnik za versko
in kulturno življenje
Slovencev v Avstraliji

★

Ustanovljen leta
1952

★

Urejuje in upravlja
P. Bernard Ambrožič
O.F.M.

Tel.: FA 7044

★

Naročnina £ 1-0-0
letno se
plačuje vnaprej

★

Naslov: MISLI
66 Gordon St.,
Paddington, N.S.W.

★

Tisk: Mintis Pty. Ltd.,
417 Burwood Rd., Belmore,
Sydney. Tel. 75-7094

KOLENDAR

Oktober — Vinotok

- ★ 1 N 19. pobinkoština
- 2 P Angeli varuhi
- 3 T Mala Cvetka
- 4 S Francišek Asiški
- 5 Č Placid
- 6 P Bruno
- 7 S Rožni venec
- ★ 8 N 20. pobinkoština
- 9 P Janez Leonard
- 10 T Daniel
- 11 S Materinstvo Mar.
- 12 Č Seraffin, Maks
- 13 P Edvard, kralj
- 14 S Kalist, papež
- ★ 15 N 21. pobinkoština
- 16 P Hedvika
- 17 T Margareta Mar.
- 18 S Luka, evangelist
- 19 Č Peter Alkantara
- 20 P Janez Kancij
- 21 S Uršula
- ★ 22 N 22. pobinkoština
- 23 P Severin
- 24 T Rafael nadangel
- 25 S Krizant, Darija
- 26 Č Evarist
- 27 P Frumencij
- 28 S Simon in Juda, a.
- ★ 29 N Kristus Kralj
- 30 P Klavdij, Sonja
- 31 T Kristof

ČE SE PRESELTITE, sporočite:

Prejšnji naslov

Sedanji naslov

Ime in priimek

SKUSAJTE
POSLATI NAROČNINO!
PROSIMO.

KNJIGE DOBITE PRI "MISLIH"

VEČNOST IN ČAS — £ 1-0-0.

Izbrani spisi umrlega dr. Odarja. Poučni in razmišljajoči članki. Zelo priporočljivo.

LJUBLJANSKI TRIPTIH — £ 1-0-0.

To izredno povest imamo spet v zalogi. Priporočamo.

S O C I O L O G I J A. — 3 zvezki po £ 1-0-0.

Odlično delo dr. Ahčina, že večkrat priporočeno.

IZPODKOPANA CESTA, gorenjska povest Janeza Jalna iz časov, ko je železnica zapela pogrebno pesem "parizarjem" na cestah med Trstom in Dunajem. — 10 šil.

SLOVEN IZ PETOVIJE, zgodovinska povest Stanke Cajnkarja iz časov sv. Metoda. — 10 šil.

SOCIALNA EKONOMIJA, zadnje sijajno delo umrlega dr. Ahčina. Dobili smo novo zalogo in knjigo najtopleje priporočamo. £ 1-10 0.

ČLOVEK NA OBEH STRANEH STENE. Moderen roman, spisal Zorko Šimčič, izdala Kulturna akcija. — £ 1-0-0.

IZBRANI SPISI pisatelja Finžgarja II. zvezek. Roman "Iz modernega sveta" in več drugih novel — £ 1-0-0.

IZBRANI SPISI pisatelja Finžgarja I. zvezek: Dekla Ančka, Divji lovec itd. Vezana £ 1-0-0.

NA BOŽJI DLANI — £ 1-0-0.

Kociprov roman Slovenskih Goric iz časov nemškega navala. Velezanimivo!

DNEVI SMRTNIKOV. — Izbrane novele, izdala Sl. Kult. Akcija v Argentini £ 1-0-0

BARAGO NA OLTAR! — £ 0-10-0.

Ves pomen Baragov in vse delo za njegovo oltarno čast je popisano v tej knjigi.

PO SVETLI POTI. Poučna knjiga dr. Franca Jakliča. £ 1-0-0.

ZBRANI SPISI pisatelja Ksaverja Meška. Najnovše izdanje. PET zvezkov po £ 1-0-0.

DANTE: P E K E L. Izdala Slov. Kulturna Akcija v prevodu dr. Tineta Debeljaka. £ 1-0-0.

LETO X.

SEPTEMBER, 1961

ŠTEV. 9.

ISKRE IZ AVSTRALSKIH MISLEČIH MOŽGANOV

VČASIH JE VREDNO POGLEDATI, kakšna pisma pišejo v dnevno časopisje ljudje, ki ob branju časopisa kaj mislijo. Velika večina seveda dnevno časopisje zgolj prebira in požre vse, kar bere, brez svoje lastne misli. Mnoge, ki se povzpno do razmišljanja, mnenje časopisa potegne za sabo. Če taki pošljejo kak dopis, komaj kdaj povedo svojo misel. Med objavljenimi pismi pa vendar najdeš neredko tudi take, ki so kljub svoji kratkosti vredni več ko cele strani ostalega časopisa. Morda ni vse čisto zlato, v glavnem pa zadenejo žebelj na glavo.

Navedimo tri primere:

DAILY TELEGRAPH August 21, (Sydney):

"Neki Y. Jones je pisal, da ni na mestu otrokom v prvih razredih pripovedovati zgodbo o stvarjenju sveta, ko jim pozneje v višjih šolah to zgodbo osmešijo. Mladina da se na ta način samo meša.

Toda kako g. Jones ali kdorkoli drug v resnici ve, da ni ustvaril sveta Bog? Če že ne dobesedno v šestih dneh, pa v šestih stopnjah ali dobah?

Kako pa naj vemo, da se znanost ne moti, ko pravi, da je svet za svoj razvoj potreboval milijone in milijone let? Znanstveniki so se že pogosto zmotili. Sicer pa mnogi vodilni znanstveniki priznavajo, da je moral biti svet ustvarjen po najvišjem Bitju.

Na vse zadnje le vsa znanost sloni na nespremenljivem zakonu vzroka in učinka. Naš svet je menda vendar učinek, ki zahteva svoj vzrok.

Samo neko najvišje Bitje, ki ni bilo od nikogar ustvarjeno in za svoj obstanek nikogar ne po-

trebuje (samo tako Bitje je "najvišje"), more biti vzrok postanku sveta.

Kako boste o teh rečeh povedali s takimi besedami deci v otroškem vrtcu, ne da bi jih mešali? Ne morete, je previsoko zanje.

Še vprašam: Kako pa naj kdo ve, da res ni Boga "gori nad jasno modrino neba"? — William Bell.

Drugo pismo v isti številki:

"Medtem ko se Avstralija žene za povečanje števila prebivalstva, tisoči avstralskih mater preživljajo svoja najboljša leta pri delu v tovarnah, da pomagajo plačevati za reči, ki bi družine lahko bile brez njih.

Slaba stran avstralskega ženstva je, da misli: Svet se bo podrl, če ne dobim v hišo kar mogoče hitro po poroki vseh modernih naprav, ki so danes naprodaj.

V dobrih starih časih so matere ostajale doma in se posvečale skrbi za lepo število otrok. Dandanes pa menda večina žensk misli, da so se poročile za delo v tovarni in to v prid spretnih trgovcev, ki jim ženska ne more odkimati, pa jo vjemejo v kontrakte dragega odplačevanja na obroke in še dražjih obresti.

Avstralija naših dni potrebuje svoje matere doma bolj kot kdaj v preteklosti. Dovolj imamo moških delavcev in ni razloga, da bi se ne mogla napolniti dežela z naravnim prirastkom, namesto da izdajamo visoke vsote za importiranje priseljencev, ki se spet vrnejo v svojo domovino, ako jim Avstralija ni po volji. — Stephen Forsyth.

(Konec str. 283)

OB JAKLIČEVI KNJIGI: FRIDERIK BARAGA

Pavla Miladinović

NAD DVAJSET LET JE OD TAKRAT, ko mi je sredi pouka na srednji šoli obtičal pogled na profilu sošolke odličnjakinje. Čudno tuj obraz je imela. Ali je sploh našega rodu? Nekoč sem jo o tem naravnost vprašala. Odgovorila mi je:

“Seveda sem Slovenka, le izredno podobna daljnemu sorodniku škofu Frideriku Baragu. Moja mati se je pisala Baraga.”

Ker nisem hotela pokazati, da o Baragu ne vem drugega kot njegovo ime in da je bil nekoč “škof v Indiji”, se nisem spustila z njo v nadaljnji pogovor. Tista leta se pač nisem menila za škofo ali celo svetnike, za vse drugo prej. Ostalo mi je pa vprašanje: zakaj naj bi podobnost z Baragom komu dala nedomač obraz. Ta uganka mi je še tudi v poznejših letih prihajala na misel.

V lanskim MISLIH je izhajalo predavanje pisatelja Mauserja o Baragu. Tam se brala, da se je v dolgih letih bivanja med Indijanci Baragov obraz navzel indijanskih potez. Šele tedaj sem razumela sošolkin odgovor — bila je Martina Leitgeb — ostala je pa uganka, zakaj je tudi njen obraz kazal indijanske poteze. Zgolj igra narave?

Čitanje Mauserjevega predavanja je povzročilo, da sem začela poizvedovati po literaturi o Baragu in tako mi je prišla v roke dr. Jakličeva krasna in izčrpna knjiga o tem našem možu. Šteje 292 strani in je opremljena z mnogimi fotografijami. Podaja nam dobro sliko Baragove osebnosti, njegovega življenja in delovanja.

Zamislila sem se ob pogledu na Baragovo šolsko spričevalo iz leta 1813, ko je završil četrto gimnazijo. Nima samih odličnih redov. Tudi v poznejših spričevalih ne. Tako sem prišla ponovno do zaključka, da se ne povzpno do izrednih višin v življenju le odličnjaki v dijaških letih. Tudi naš Baraga je dosegel zaslužen slavo in uspehe bolj z vztrajnostjo in veliko plemenitostjo, kot z nadarjenostjo, čeprav tudi ta ni bila majhna.

Dr. Jaklič nam slika Barago najprej kot inteligentnega dečka iz ugledne slovenske družine, ki so mu otroška leta potekala na očetovi graščini v vasi Trebnje. Krasila ga je privlačna zunanost, od staršev pa je prejel vse lepe in dobre lastnosti, med njimi globoko vero. Očeta in mater je kmalu izgubil, zato mu je bil postavljen za varuha stric, ki je živel v Ljubljani. Mladega Friderika je vzel k sebi. Mestno življenje nudi mladoletniku vse pogoje, da krene na stranska pota. Toda Friderika

Ljubljana ni pokvarila, pa tudi ne Dunaj, kamor je po končanih ljubljanskih šolah odšel študirat pravo.

Mladeniču z Baragovimi lastnostmi in zunanostjo bi bilo kaj lahko zaiti v greh, zlasti med študentovsko družbo in brez domačega nadzorstva. Toda Friderik ni nikdar omadeževal spoštovanja do roditeljev in je ostal zvest njihovim naukom. V svojem nagnjenju do dušnopastirskega poklica je ostal nedotakljiv za vse posvetne privlačnosti. Prav tako je vse do smrti ostal zaveden Slovenec.

Ko se je prepričal, da ga Gospod kliče v svojo službo, je po končanih pravnih študijah odstopil dediščino sestram, odrekel se ljubezni do zarobenke in se z vstopom v ljubljansko bogoslovje ves daroval Bogu. Po mašniškem posvečenju je v domovini na dveh krajih deloval kot kaplan, v šmartnem pri Kranju in v Metliki. Vero v Boga in pobožno življenje po veri je razumel neprimerno globlje kot večina ostale takratne duhovščine, ki se je bila nalezla jonzenistične mrzrote v verskih rečeh. Nič čudnega ni, če beremo, da je naletel prav med duhovnimi sobrati na nasprotovanje, dočim se je verno ljudstvo nagonsko oklepalo prav njega. Ljudje so uvideli, da Baraga hodi dosledno po potih Jezusovih, zato so ga že v tistih letih spoštovali kot svetnika.

Srce pa je mladega duhovnika gnalo v poganške misijone. Po mnogem duševnem trpljenju in dolgem čakanju na dokumente je leta 1830 zapustil domovino in odšel v Ameriko. Tam ga je čakalo 37 let naporenega dela med Indijanci, zvrhnana mera telesnega trpljenja, poniževanja, lakote, mraza in počasnega izgubljanja telesnih sil. Samo človek z nadnaravno močjo, prihajajočo iz popolne predanosti Bogu in zaupanja v njegovo pomoč, more v držati napore, kot jih je vzdržal Baraga. Pretילו mu je pogosto uničenje na le s strani divje prirode, nego tudi s strani poganov in sovražno razpoloženih belcev. Toda Baraga ni omagal. Sam je pomagal staviti cerkve, šole in hišice za spreobrnjene Indijance. Ustanovil je več župnij in škofijo, ki je še danes njegov največji spomenik. Vendar je našel čas za spisovanje knjig v indijanskih narečjih, ki jim je moral poprej sestaviti slovnico in bogat rečnik. Tudi Slovincem je pisal knjige v indijanskih divjinah, zato ni čudno, da ga je domovina z velikim navdušenjem sprejela in lepo obdarovala, ko jo je po dolgih letih spet obiskal in se ji po-

kazal s škofovsko mitro. Tudi drugod po Evropi so mu nabrali lepe darove za njegov misijon. Res je vse porabil za božji vinograd, sam je pa ostal siromašen kot vedno.

Nemgoče je v kratkem sestavku bolj verno naslikati veličino tega našega moža in opisati njegove zasluge za Slovence in Indijance, oziroma za splošno kulturno razvitje Amerike in Cerkve v njej. Brez dvoma spada naš Baraga med največje misijonarje in kulturonosce vseh časov. Težko bo naša Slovenija še kdaj rodila takega moža. Zares je vredno seči po knjigi dr. Jakliča in z njo v roki

spremljati Barago po njegovih čudovitih potih. Tudi še tako posveten človek mora priznati, da Baraga dela čast narodu, iz katerega je izšel.

Prav tako mora vsak poznavalec Baragove osebnosti priznati, da je ta božji mož vreden svetniške časti, za katero se poganja katoliška Amerika, pa si obenem tudi moža prilašča. Vendar je živa resnica, da je Bog dal Barago najprej Slovencem, potem šele Ameriki. Tega pa Amerika in svet z njo ne bo nikoli vedela in priznala, če se mi sami ne bomo zavzemali zanj in ga pred svetom takorekoč zatajili. Nikar tako, rojaki, rojakinje!

Form No. N.6

COMMONWEALTH OF AUSTRALIA.

Nationality and Citizenship Act 1948-1960.

Application for Naturalization as an Australian Citizen.

I, Fritz Schmidt
(Full name.)

hereby apply for naturalization as an Australian citizen under the *Nationality and Citizenship Act 1948-60.*

I was born at Berlin (Town) Germany (Country)

on 21st December, 1921 (Date) and now reside at

10 Blank St., Newcastle (Present address)

Signature Fritz Schmidt

Date 1 / 4 /

9221-60. By Authority: A. J. ANTHON, Commonwealth Govt. Printer, Canberra.

Prejeli smo in uvrčamo. Ima biti dokaz, kako preposta je po novem vloga za državljanstvo. Tudi mi priporočamo. Se veda pa ne boste napisali, da ste prišli — iz Berlina!

K SLIKI NA OVIKU SPREDAJ

V LETOŠNJEM MAJU so naši rojaki v Torontu, Kanada, doživeli blagoslovitev nove slovenske cerkve, ki je že druga v tem velikem mestu. Imajo zdaj torej dve svoji cerkvi in z njima dve slovenski župniji.

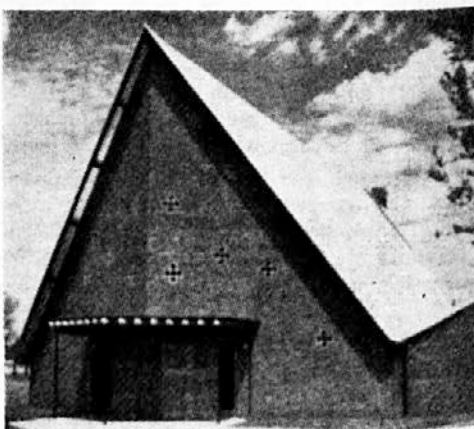
Prva, cerkev Marije Pomagaj, je že "stara" — kakih 12 let bo imela. Stoji nekako v sredini mesta, pa je postala — premajhna! Z njo vred tudi dvorana pod cerkvijo in ostali prostori. No in — verniki razkropljeni po vsem mestu.

Pa so si znali pomagati. Omislili so si drugo cerkev in župnijo, bolj ob robu mesta na zahodni strani. Kako dolgo bo to "ob robu", je drugo vprašanje, ker Toronto prav tako neprestano raste kot naša avstralska mesta. Novo cerkev so posvetili istotako Materi pod božjijo in ostali prostori. No in — verniki razkropljeni po vsem mestu.

Pa so si znali pomagati. Omislili so si drugo cerkev in župnijo, bolj ob robu mesta na zahodni strani. Kako dolgo bo to "ob robu", je drugo vprašanje, ker Toronto prav tako neprestano raste kot naša avstralska mesta. Novo cerkev so posvetili istotako Materi pod božjijo, toda pod naslovom: **Brezmadežna s čudodelno svetinjo.**

Že sam pogled na veliki oltar, kot ga vidimo na naši sliki, takoj pove, da je nova cerkev nekaj "drugačnega", težko bi pa kdo rekel, da ni "po našem okusu". Ni dvoma, da je notranjščina lepa, naravnost veličastna. Tako trdijo tudi dopisniki v ameriških listih, ki so si cerkev zunaj in znotraj ogledali. Kar verjamemo.

Od zunaj je — kot kaže pričujoča slika — nova cerkev še posebno "drugačna". Ob tej sliki bo gotovo marsikdo naših bralcev (bolj gotovo pa bralk) nekoliko odkimal. Smo pač vajeni drugačnih

cerkva. Toda s tem še ne sme biti rečemo, da novi časi nimajo pravice do novih zamisli.

Obe slovenski župniji v Torontu vodijo g. lazaristi. Ondotnim rojakom in njihovim duhovnikom iskrene čestitke! Njihova verska vnema in nevzdržna požrtvovalnost sta vsega občudovanja vredni.

V Avstraliji ni "nevarnosti", da bi nas kakškokoli pozval, naj si postavimo slovensko cerkev. Kako bi neki bilo, če bi nas pa vendar kdaj? Zdi se mi pa, da je boljše nekaj drugega vprašati. Recimo, da bi nam slovensko cerkev prinesel sveti Miklavž — Bog ve, če bi naši ljudje kaj bolj prihajali vanjo kot prihajajo v neslovenske cerkve, kjer se pa vendar vrši — **slovenska služba božja?** — P.B.A.

TRNOVO PRI ILIRSKI BISTRICI

POD GORNJIM NASLOVOM beremo v "Družini", edinem drobnem mesečniku, ki še sme izhajati v Sloveniji, naslednje vrstice:

V zadnji svetovni vojni, ko so pri nas divjali hudi boji, smo se farani pod vodstvom takratnih dušnih pastirjev zaobljubili, da bomo našo župnijsko cerkev dvignili, nabavili nove orgle ter vsi šli na romanje kamorkoli, če bomo srečno brez večjih posledic za naš kraj preživeli vojno vihro.

Vse to smo do danes pod skrbnim vodstvom in s pomočjo naših preč. dušnih pastirjev izvršili in po dolgem času smo se v nedeljo 7. maja 1961 zopet zbrali v naši lepo prenovljeni župnijski cerkvi ter se svečano poklonili in zahvalili Mariji Pomočnici,

ki nam je pomagala s svojo mogočno priprošnjo pri Bogu, da smo lahko vsa dela izvršili.

Naš preč. g. župnik Viktor Berce so se ob tej priliki zahvalili vsem faranom in tudi pohvalili vse, ki so kakorkoli prispevali pri obnovi župnijske cerkve.

Preč. g. župniku in g. kaplanu, ki vse dušnopastirsko delo opravljata v čast božjo in nam faranom v korist, se na tem mestu vsi farani prisrčno zahvaljujemo za ves trud. Vsemogočni Bog in Marija Pomočnica naj jima bosta velik plačnik na tem in na onem svetu. Še enkrat: hvala lepa in Bog plačaj!

Hvaležni farani.

Misl, September, 1961

SLOVENSKI "WHITE BOOK"

Bela Knjiga

V CLEVELANDU, ZDA, OBSTOJI ODBOR, ki ima nenavadno dolgo ime: **Odbor državnih in drugih javnih nemeščencev, njihovih vdov in sirot iz bivše kraljevine Jugoslavije**. Predsednik je Rudolf Lukež, nekdanji Ljubljčan.

Dolgo ime, pa se menda pač ni dalo skrajšati. Kakor je ime obremenjeno z dolgostjo, tako sta namen in delo odbora obremenjena z butaro težkega poslovanja. Veliko in pravično stvar si je odbor vzel za cilj, pot do cilja je v današnjih okoliščinah od sile strma in hrapava.

Svoje cilje je odbor razložil v "Beli knjigi", ki jo je razposlal vsem odločilnim osebnostim politične Amerike, vse gor do zveznega predsednika. Doslej so se le poedinci zavzeli za stvar, poedinci, so še bolj pri tleh politične lestvice in nimajo odločilne besede. Če bo odbor uspel, da se bodo odzvali ljudje z višjih klinov lestvice, ali pa sedanji z nižjih klinov zlezli više, utegne biti kaj kruha iz te moke.

Kakšno moko pa mesi ta odbor?

Od ameriške vlade in vlad ostalih svobodnih držav zahteva, **naj pritisnejo na vlado Titove Jugoslavije**, da bo dala beguncem in izgnancem odškodnino za konfiscirano premoženje, bivšim državnim nastavljenjem pa tudi plačevala pokojnino, prav tako njihovim vdovam in sirotam v izseljenstvu.

Je to pravična zahteva?

O tem komaj kdo dvomi, vsaj v svobodnem svetu. Titovina bi seveda rekla: Zločinci so, zločincem nisem ničesar dolžna, kvečjemu kroglo ali vislice. Še preden ji kdo od zunaj — recimo, ameriška vlada — namigne, kaj bi bila njena dolžnost, se Titovina na vse načine trudi, da bi bili njeni begunci in izgnanci širom po svetu zapisani kot zločinci.

Države svobodnega sveta tej propagandi ne nasedajo v večjem obsegu, pač so si vbile v glavo, da je Tito koristen zaveznik in ga s takimi zahtevami nočejo "dražiti", čeprav so o pravičnosti stvari same prepričane.

Delovanje odbora v Clevelandu gre poleg drugega dokazovanja tudi v to smer, da bi zlasti Amerika sprevidela, kako "koristen zaveznik" je Tito. Milijone, ki jih ta mogočnjak dobiva iz Washingtona, porablja za netenje revolucij v tujem svetu in to kar na debelo. V tej reči stopa popolnoma po istih potih kot Hruščev in Mao, samo toliko bolj

umazano je njegovo delo, da prva dva razmetujeta za svetovno revolucijo domač denar, Tito pa ameriške dolarje.

Samo en primer. Za oboroževanje alžirskih upornikov so šli milijoni iz Belgrada. Jugoslovanski Rdeči križ je vozil ranjence iz vrst alžirskih upornikov v domače bolnišnice v stotinah. Ob nekem času je bilo po raznih bolnišnicah v Jugoslaviji več ko 2,000 alžirskih upornikov, ki so pa bili zakrinkani z označbami, da so Macedonci ali Škipetarji, torej domačini. Ko so ozdraveli, so jih komunisti vzeli v vojaško in politično šolo, da se vrnejo domov kot bodoči komunistični komisarji. Stroške za to in podobna početja plačuje — Washington...

In vendar je Tito še vedno v očeh zahodnega sveta — "koristen zaveznik"! Prečudna slepota! In dokler je tako, se seveda Amerika ne bo zganila, da bi priznala vrednost obstoja in dela clevelandskega slovenskega odbora.

Toda čeprav bi bilo iskanje ožjih ciljev tega odbora še tako brezupno, je pa njegov obstoj in delo pomembno z drugega vidika: S svojimi vlogami, interpelacijami, spomenicami in osebnimi obiski v visokih ameriških uradih pomaga k temu, da bi prej ali slej padle z oči visokih Amerikancev luskinе, ki jim zakrivajo resnično vrednost "zaveznništva" s Titom. Če sebi in svojem ne more odbor biti v korist, je pa v korist svoji novi domovini — Ameriki.

ČESTITKE SLOVENSKEMU KLUBU

MELBOURNE

GLASILO SLOVENSKEGA KLUBA MELBOURNE "VESTNIK" je dobilo novo obliko. Letošnja 8. številka VI. letnika je izšla "kot knjiga", bi rekel naš preprosti človek. Prav tako so rekli o MISLIH, ko so spremenile obliko. "VESTNIK" je torej izšel na 20 straneh s trdim ovitkom in lepo sešit, dasi je tisk ostal kot doslej — razmnožen s pisalnega stroja. To je prav lep korak naprej in zasluži vsa pozornost.

Urednik (Jože Kapušin) k temu ugotavlja:

"Seveda, s tem ni rečeno, da bo "Vestnik" menjal svojo dosedanjo vlogo. Ostaja **klubsko glasilo** še naprej, ohranil bo svojo vlogo med članstvom kluba".

Zaključuje:

"Z novo izdajo "Vestnik" ne bo polepšal samo svojo zunanjo obliko, ampak bo skušal dvigniti tudi vsebinsko merilo".

Veslimo se napredka in iskreno čestitamo. — "MISLI".

RAZBURKAN SVET

SAJ JE KOMAJ VREDNO KAJ zapisati o razburkanem svetu. Napišeš, daš v tisk, ko pa pridejo vrstice pred oči bralcev, je lahko že po večini "zastarelo". Rezburkanost potuje iz kraja v kraj tako naglo, da ji niti dnevno časopisje ne more verno slediti. Vendar so pa vse "novice", naj bodo na videz še tako nove, nazadnje zmerom ene in iste. Nekoliko drugače so pobarvane, enkoliko od drugačnih strani prihajajo, podobne so si pa kot jajce jajcu.

Berlin

Do skrajnosti zapletene so stvari tam, vsak hip lahko pride do izbruha, vendar ne pride, ker le no bena plat noče naravnost izzvati oboroženega spopada. Vsaj tako ne, da bi se lahko pred vsem svetom reklo: Ta je začel! Zadeva se priostruje in zapleta v tako zgoščenost in meglenost, da je vsak dan teže videti, kolikšna je prav za prav dejanska nevarnost. Podoba je, da da edino zavlačevanje nekaj pomaga. Kateri plati bo čas prisodil nagrado, bo pokazala bodočnost.

Sovjetske bombe

Visoko in globoko so pljusknili valovi razburkanega sveta, ko je dal Hruščev povelje, naj njegovi znanstveniki spet začno s puskusnim eksplozivnim strahotnih bomb. S tem je brez napovedi ali odpovedi prelomil dogovor z Ameriko, ki je ba je držal skoraj tri leta, da bosta namreč obe svetovni sili prenehali s tem peklenskim početjem. Završalo je, novica je obšla svet hitreje kot kak sovjetski kozmonavt. Kaj je na stvari, kaj hoče Hruščev?

Pa je stvar sama na sebi jasna. Še vedno je bilo poglavito in najbolj učinkovito komunistično orožje terorizem, strahovanje. Uspešno se poslužuje tudi drugih poti: propagande z besedo, laži, hinavščine, premetene politike in diplomacije, če pa ta pota ne vodijo dovolj hitro k cilju, je zadnje sredstvo vedno — terorizem. Ustrahovanje, preplah — do dvoje pognati ljudem v kosti in mozeg, odpor bo odnehal in ljudstva bodo kot zrele hruške padala komunizmu v nenasitno žrelo...

Vse kaže, da se je Hruščevu nekje nekaj spakedrilo, njegovi včasih nasmejani, včasih zdvijani diplomatični nastopi so se morali nekje spotakniti.

Mož je dovolj brihten, da je to opazil — zatekel se je k zadnjemu sredstvu — k bombam. Ker je pa ostal vsaj doslej z njimi le nad domačim zelnikom, bo tudi v tej reči šele čas pokazal, koliko se je komunizem približal končnemu cilju. Ob prehudem zamahu se človeku včasih opoteče in le težko obdrži ravnotežje.

Neutralci v Beogradu

Kar impozantno število jih je zbral Tito v svoji prestolici. Kar s štirih kontinentov, 24 vseh skupaj. Se dobro bere in sliši. Pa še posebno srečo je imel, prav kot že tolikokrat v življenju! Nič prav posebnega niso imeli na programu, tako je videti, pa je na vso srečo zašumelo v svetu zaradi sovjetske bombe? Zdaj so imeli — program!

Da ni bilo bombe, bi bili ostali, takšna je podoba, samo pri obsodbi kolonializma. Svojo iskreno "neutralnost" so pokazali s tem, da so obsodili vsak drug kolonializem, samo enega se niso dotaknili — sovjetskega in sploh komunističnega. Je moral Hruščev dobro poznati njihovo "neutralnost", ko jim je poslal prisrčen pozdrav in željo za "svetovni mir!"

Sovjetska bomba je dala programu novo točko. Nehru, najbolj pomemben udeleženec beograjskega kongresa, je bil kratek. V enem samem stavku je povedal, kaj misli in čuti: Zoper vsako bombardiranje sem in pri tem ostanem! Tito se je takoj zavedel, da njegov neutralski kongres ne sme ostati pri neutralnosti Nehrujevega kova. Nastopil je z dolgim govorom, obsojal in razlagal na levo in desno, če pa natančneje razčleniš njegova izvanjanja, moraš hočeš nočeš zaključiti: Skoraj v vsem je dal prav — Hruščevu!

Kdo od navzočih je še kaj prida zanimal, ni bilo dosti v poročilih. Preden so se razšli, so sklenili, da se morata sestati Kennedy in Hruščev in se pomeniti. Da bo bolj gotovo, so k obema poslali deputacije. Zdaj pa, zdaj! Že Eisenhower je frčal v Pariz za srečanje s Hruščevim, Kennedy na Dunaj v enako svrhu — v kakšno korist? "Neutralci" — v Beogradu niso babjevni in jim ni prišlo na misel: V tretje gre rado!

Kljub vsemu: Tista bomba Hruščevega Nikite je vendar pripomogla, da je bilo iz kongresa v Beogradu nekaj slišati. Brez nje je vse kazalo, da bo vzbudil le časnikarsko pozornost.

Paddington Town Hall.

Sydneyskim Slovencem je to poslopje dobro znano, skoraj "slavno znana" jim je velika dvorana v njem. Marsikdo od njih si je tam že kajkratov "pete brusil." In se je zgodilo, da so se prve dni v septembru domala vse oči Avstralcev uprle v to dvorano. Ne zaradi "slovenskih plesov", še malo ne! Val "razburkanega sveta" je pljusnil vanjo in vse kaže, da je dogajanje v tej dvorani te dni kos avstralske zgodovine.

Svoj kongres je imel v Paddington Town Hallu A.C.T.U. S celimi besedami povedano: Australian Council of Trade Unions. To je, po naše povedano: Vrhovni svet avstralskih delavskih združenj. "Kongres" — bolje rečeno: Nepolitični avstralski delavski parlament. Vsa strokovna organizacija delavstva je včlanjena v tem vrhovnem svetu — aji vsaj bila doslej. Vse unije bi naj bile zastopane v parlamentu, pa prav to je tisto, kar se to pot ni zgodilo. In prav to je vzrok, da je postal tudi ta kongres kos "razburkanega sveta". Tudi tu vzrok razburkanja — komunizem...

Število unij (delavskih združenj), ki se niso udeležile kongresa, predstavlja, pravijo, nič manj kot 200,000 organiziranih delavcev. Vodstvu vrhovnega sveta očitajo — in upravičeno — da se preveč meče pod noge komunistom, ki so med delavstvom po številu majhni, po svoji delavnosti pa veliki. Povsod hočejo imeti vpliv, pa povsod kolikor

mogoče za kulisami. S svojim rovarskim vplivom v nepolitičnih delavskih organizacijah hočejo po svoje vplivati tudi na delovanje delavske politične stranke (A.L.P.) in sčasoma dobiti v roke seveda tudi vladne vajeti po državah in v sami Canberri.

Vprašanje o sodelovanju s komunisti v delavskih organizacijah je v Avstraliji že dokaj staro, prav tako v politični stranki A.L.P. Veliko očitkov in veliko opravičevanja je že bilo slišati na ta račun. Prišlo je do raznih cepitev, zlasti do nastanka D.L.P. — demokratične delavske stranke, ki se je rodila o prav iz teh homatij. Borba za in proti takozvanim "Unity Tickets" je dovolj znana.

Vendar — v nepolitični veji delavskega gibanja doslej ni prišlo do cepitve, ACTU je obdržal veljavo v očeh vseh. Komunisti v njem so bili dosti vidni, pa tudi njihovi nasprotniki so imeli v rokah močno protiutež. Tako je še kar nekam šlo in ostali so skupaj. Neudeležba tolikega števila unij pri tem letošnjem kongresu pa vzbuja bojazen, da bo tudi na tem polju prišlo do cepitve. Komunisti je sicer ne bi radi izzvali, ker jih ne veseli preveč, da bi imeli "svojo" delavsko organizacijo in močnejšo politično stranko, bolje uspevajo "za kulisami". Nekomunisti pa — vsaj nekateri — mislijo, da je treba prav to izzvati, pa naj pride do odprtega boja in brez "kulis."

Menda ne bo treba dolgo čakati, da bomo videli, na katero stran se bo nagnila tehntnica.

OPOZORILO UPRAVE

Letos je prvič v šestih letih, da sredi leta nisem razposlal znanih "opominov" zaostalim plačnikom. Pa bi bilo treba lepo število pisem...

Nisem tega storil, da ne bi bilo morda težko mnogim, ki so le zaradi gospodarske krize in brezposelnosti zaostali in ne morejo poravnati naročnine.

Zato se s tem opozorilom obračam na take, ki to zmorete, pa samo odlašate: Olgasite se in dodajte po možnosti tudi za SKLAD, da bo list mogel ostati pri sedanjem številu strani kljub krizi, ki jo tudi MISLI čutijo.

Lepo prosim in se že vnaprej zahvaljujem!

P. Bernard Ambrožič

Z Vseh Vetrov

ANGLIJA BLIŽE EVROPI, Avstralija bližje Aziji. Zemljepisno je bilo seveda tako, odkar pomni zgodovina. Politično in gospodarsko se je Anglija čutila vse bolj nekaj "svetovnega" kot evropskega, dočim je bila Avstralija nekaka britanska podružnica, politično in gospodarsko navezana na svojo "matico" tam daleč. Azija ji je bila tuja, čeprav v resnici jako blizu. Zdaj je Anglija sklenila, da se gospodarsko poveže z Evropo in postane članica evropskega svobodnega trga, ki Evropo tudi politično bolj in bolj povezuje. Avstralija je s tem izgubila svojo najboljšo odjemalko — vsaj tako je bojazen — in mora iskati tržišče za svoj izvoz drugje. Povsem naravno je, da se ji trgovske oči obračajo k sosedni Aziji, pa tudi politična očala se bodo morala prej ali slej nekoliko zamenjati.

RDEČI KITAJSKI je Avstralija dala odpeljati z odne čase veliko množino žita, ki ga tam silno primanjkuje. Dala ga je odpeljati, seveda v prodajo. Gre za lepe milijone funtov. Pravijo pa, da Kitajska ne more plačati, ker ji ne manjka samo kruha, manjka ji tudi denarja. Išče kreditov in se je baje obrnila zanje v — London!

GENERALNA SKUPŠČINA Združenih Narodov bo spet zborovala v septembru. Veliko vprašanje bo, če naj rdeča Kitajska postane članica UN ali ne. Amerika se še vedno močno protivi, ker ji to članstvo nikakor ne gre v račune. Videti je, da bi sprejela sistem "dveh Kitajskih" — one na celini, komunistične, in nacionalne na Formozi — toda tega noče ne Mao ne Chang Kaishek. Podobna je, da bodo številne afriške in azijske članice preglasovale Ameriko in njene zaveznice, pa bo Mao s svojo komunistično Kitajsko postal član. Kaj bo tedaj napravila Formoza, bomo videli.

V LOKVI PRI DIVAČI je doma mladi Alojzij Fonda, ki je zdaj pač najbolj doličen član slovenske skupnosti v mestu Sao Paulo, Brazilija. Pred meseci je postal profesor na ondodni katoliški univerzi in direktor oddelka za klasične jezike. Letos v juliju je pa predložil svojo zelo učeno in že dolgo pripravljano dizertacijo ter dobil naslov doktorja latinščine. Fonda je prvi, ki mu je univerza prisodila tak naslov in zraven dodala, da je vse skušnje za svoj doktorat opravil z najvišjo odliko. Kljub svoji visoki službi na tuji univerzi dr. Fonda

ostaja stoprocenten Slovenec in je vedno med prvimi delavci za slovensko stvar v ogromnem braziljskem mestu.

KOROŠKO V SLIKAH so občudovali Slovenci in njihovi prijatelji širom po Argentini, ko je nedavno prišel mednje iz Koroške srebrnomašniški jubilatant g. Vinko Zaletel. Obenem s kazanjem pokrajinskih in drugih slik iz Korotana je povsod tudi predaval. Rojaki so ga bili silno veseli in neko poročilo pravi: Predavanje je trajalo skoraj tri ure. Ljude so kot zamaknjeni strmeli v čudovito lepe slike na platnu in nikomur niti na misel ni prišlo — kosilo...

KAPLAN KLEMEN, baje najboljša Mauserjeva povest, je izšla v Barceloni v španskem jeziku pod naslovom EL CAPELLAN. Knjiga obsega nad 300 strani in njeni izdajatelji pravijo o njej, da je to "slovenski bestseller", knjiga, ki jo Slovenci najbolj kupujejo. Je pa tudi samo po sebi umevno, da je tako, pravijo, ker jo je mogoče postaviti ob stran najbolj poznanim sodobnim pisateljem, kot sta Graham Greene in Bernanos. Tudi v nemščini je knjiga izšla pred časom, pri vsem tem je pa med nami ostala samo v podlistku celovške Kronike, kali?

NA UNIVERZAH V ZDA poučuje v teh letih čez 30 profesorjev — Slovencev. Razkropljeni so po raznih državah. Dr. Jože Velikonja, eden iz tega števila, je objavil imenik teh mož plus ene žene. Skoraj vse črke abecede so zastopane od A (Ambrožič) do Ž (Žebot). Toda Velikonjev seznam je že "zastarel", zakaj zmerom zvemo za kako novo ime, ki ga Velikonja še ni poznal. Tako sta nedavno postala univerzitetna profesorja dr. Rudolf Čuješ in dr. Jože Planinšič. Verjetno pa še kdo.

MILOVAN DJILAS je imel nad seboj vse večje grehe kot pisanje knjige NOVI RAZRED, bomo v letošnji julijski številki "Vestnika protikomunističnih borcev", ki izhaja v Argentini. Po tem poročilu je Djilas v Titovi odsotnosti skušal organizirati državni udar, ki naj bi zrušil Tita. Za svojo stvar je pridobil baje 60 poslancev in 20 generalov, toda UDBA je zvedela za načrt in ga preprečila tako na tihem, da zunanji svet ni o tem nikoli zvedel. Knjiga "Novi razred" je pa bila Titu dobrodošel povod, da je Djilasa spravil kašo pihat.

PREŽIHOV VORANC, znani pisatelj Lovrenc Kuhar, je po zaupnih informacijah istega "Vestnika" tudi prišel v nemilost pri Titu in je bil na tem, da pobegne v tujino. Toda na avstrijski meji so ga ujeli in tako zdelali, da je bilo okrevanje nemogoče. Pozneje so ga sicer na tihem spravili v jeseniško bólnico, kjer je umrl. Javnost je šele mnogo pozneje zvedela za pravi vzrok smrti.

V DRŽAVNIH ŠOLAH NSW (Avstralija) so uvedli obvezen pouk v svetem pismu. Bolje rečeno: v "zgodbah sv. pisma". Gre pa bolj za to, pravijo, da otroci te zgodbe poznajo, ni pa treba, da bi jih tudi verovali. Isto velja za učiteljstvo: počevati mora sv. pismo, nihče pa ni primoran verjeti, kar uči. Izvzeti od tega pouka bi mogli biti samo učenci, ki prinesejo od staršev podpisano izjavo, da ne smejo biti deležni tega pouka. Tako so torej avstralski vzgojitelji počasi prišli do tega, da smatrajo poznanje sv. pisma za potrebo, ako hoče kdo biti "splošno izobražen". Morda polagoma napravijo še korak naprej in se oprimejo mnenja dr. Darlinga, nadučitelja v Geelongu, ki je izjavil po radiu: "In seveda, jaz sem prepričan, da je religija podlaga vse vzgoje. Verjamem namreč, da je Bog ustvaril svet in ga vlada. Vzgajati mladino brez Boga se pravi tajiti najbolj temeljno resnico".

NEMŠKI PANZER-TANKI so končno le prišli v Anglijo, pa ne s takimi nameni, kot jih je nekdanj želel poslati tja Hitler. Cele divizije nemške vojske so dobile dovoljenje, da gredo na angleška tla trenirat. To je v skladu z delom, ki ga ima opraviti organizacija NATO. Angleži seveda sprejemajo nemške vojne oddelke s precej mešanimi čustvi, navdušujejo se zanje ne, odpora zoper nje pa tudi ne kažejo. Vsekako je pa to eden značilnih znakov, kako se svet lahko v enem samem desetletju ali dveh — zasuče.

UNIVERZE BODO PRENEHALE v bližnji prihodnosti, napovedujejo neki preroki. Ves pouk, ki ga dandanes dajejo učeni profesorji na univerzah, bodo dijaki dobivali "na dom" po radiu in televiziji. Samo za izpite bodo šli "v šolo". Za nižje šole in otroške vrtce take napovedi še nismo opazili. Toda — kaj se ve?

V AMERIKANSKEM SLOVENCU je bilo brati. Toži mi prijatelj, kako težko je s slovensko knjigo med slovenskimi naseljenci. In vzdihne: Ko bi bile knjige piknik! Pa se hitro domislil in mu svetujem, naj gre s knjigami na vsak piknik in jih

tam prodaja. Pa mi odvrne: Ko bi bile knjige pivo, pa bi šlo. Sedaj ne kaže nič drugega, kot iskati način, da bo slovenska knjiga tako privlačna kot kranjska klobasa in steklenka s pivom ali vinom. Treba bo napeti možgane za ta izum.

IZIDOR LE HOUNG je ime novomašniku, ki je prvič stopil pred božji oltar letos poleti v Selah na Koroškem. Doživel je stoprocentno slovensko novo mašo, čeprav je po rodu Vietnamec, torej iz južne Azije. Vietnam je še precej misijonska dežela, v Selah na Koroškem pa vlada med farani pristen misijonski duh. Zato je ta fara že pred časom "posinovila" kar tri bogoslovce iz Vietnama ter jim z rednimi prispevki omogočila študiranje. Ko je mladi Izidor Le Houg prejel mašniško posvečenje, se Sele niso hotele le od daleč veseliti njegove nove maše, povabile so ga k sebi in mu priredile slovesnost, ki jo vso večnost ne bo pozabil. Seveda, slovensko novomašnik ne zna, Selani pa ne vietnamsko. Imel pa je novomašnik s seboj Slovenca, g. Vodeta, ki je tolmačil na obe strani in lepo slovesnost podomačil. Župnija Sele se je čutila s tem dnevom bogato poplačano za vse žrtve v prid vietnamskim bogoslovcem. Seveda ima pri vsem tem podjetju velike zasluge selski župnik g. Vauti, letošnji zlatomašnik.

KRANJ, GORENJSKA PRESTOLICA, se je povzpел na tretje mesto med slovenskimi kraji, kar zadeva število prebivalstva. Število njegovih ljudi je namreč že nad 21,000. Pred njim sta samo Ljubljana (133,000) in Maribor (82,000). Kranj je torej spodnesel Celje, ki je ostalo dosti daleč za njim s svojim številom 16 tisoč in še nekaj.

G. JANEZ HLADNIK, slovenski župnik v Argentini, je pred nekaj leti obiskal domovino in popisal svoje vtise v Duhovnem življenju. Nekoliko tega potopisa so ponatisnile MISLI. Letos je g. Janez postal monsignor in poročilo pravi, da mu je ondotni škof izposloval to odlikovanje za njegove zasluge za Slovence v Argentini. Čestitke!

LAVKO ŠKRT, mlad beneški Slovenec, obiskuje nižjo gimnazijo v Čedadu. Star je 13 let. Škofije Videm, Gorica in Trst in še druge v "Treh Benečijah" so priredile med srednješolci dotičnih krajev veliko tekmo v znanju krščanskega nauka. V tej tekmi je mladi Lavko Škrt posekal vse druge in dobil prvo nagrado. Poleg tega mu je Vatikan plačal pot v Rim, sprejel ga je tudi sv. Oče v posebni avdienci in se razgovarjal s fantom kar cele pol ure.

“ALI NAJ DAM OTROKU IME BARNABA?”

PREJELI SMO PISMO: “Kakšno ime bo dobil deček, ki se je oglasil pri nas prve dni maja? Žena ni bila zadovoljna, kar sem jaz izbral, jaz nisem maral, kar je izbrala žena. Tedaj sva rekla: Krst bo, kadar bosta boter in botrica mogla priti. Pisala sva jima. Prišel je odgovor: Vidimo se 11. junija, nedelja bo. Zdaj pa spet: Kakšno ime? Ženo sva se sporazumela: Kar bo tisti dan v koledarju. Hitela sva na iskanje. KOLEDARČEK 1961: NIČ! Samo: Nedelja, 3, pobinkošna. KOLEDARČEK 1960: B a r n a b a ! KOLEDARČEK 1959: B a r n a b a ! In tako nazaj. ZBORNIK iz Argentine: B a r n a b a ! Izkopala sva izpod kupa knjig AVE MARIA KOLEDAR iz leta 1955: B a r n a b a ! Strah in groza — ali naj bo najin otrok BARNABA — menda prvi Slovenec s tem imenom!!! Z mrzlično naglostjo sem brskal še dalje med skladovnico starih knjig in res naletel na en koledar, ki je pa bil brez platnic. Nisem mogel dognati, odkod je prišel k nam in kdaj. Bogu hvala, na dan 11. junija je imel poleg neizogibnega Barnaba še enega svetnika: Fortunata! O, kako sem se oddahnil! Poznal sem nekoga, ki je imel sv. Fortunata za patrona, pa so mu rekli: SREČKO! In tako je našemu sinčku zdaj ime: Srečko Fortunat. Oba z ženo sva zelo zadovoljna.

Ko sem pa imel že toliko opraviti s sv. Barnabom, sem postal zelo radoveden, kdo je ta svetnik. Tudi moja žena bi rada vedela. Do letos — to kar priznam — sem komaj opazil, da je ta svetnik v koledarju, rajši sploh ne. Vidim, da je pripisano, da je bil apostol. Pa ga zastonj iščem med dvanajsterimi. Kaj ko bi kaj napisali o njem v MISLIH, midva z ženo bi bila zelo hvaležna. — Matevž Ruša, No, Qld.

PETA KNJIGA SV. PISMA NOVEGA ZAKONA piše o sv. Barnabu in o njem beremo tudi v pismih sv. Pavla. Knjiga se imenuje DEJANJA APOSTOLOV in spisal jo je sv. Luka. Sv. Barnaba je v njej večkrat imenovan. Spoznamo ga kot odličnega krščanskega moža, po rodu Juda, ki se je po svojem spreobrnjenju zelo veliko trudil za širjenje Kristuove vere. Res njegovega imena ne najdemo med dvanajsterimi apostoli, toda prav tako tudi sv. Pavla ne. Oba sta si zaslužila ta častni naslov s tem, sta postala močna sodelavca dvanajsterih in ustanavljala krščanske cerkve prav tako kot oni.

Poglejmo torej v omenjeno knjigo, da se поблиže spoznamo s sv. Barnabom. V četrtem poglavju piše sv. Luka:

“Delilo pa se je vsakemu (kristjanu), kakor je kdo česa potreboval. Tako je Jožef, ki so mu apostoli dali priimek Barnaba — po naše sin tolažbe — levit, doma s Cipra, imel njivo, jo prodal in denar prinesel in položil k nogam apostolov.”

Tako nam sv. Luka predstavi sv. Barnaba. To je bilo v Jeruzalemu, kjer so prvi kristjani imeli vse skupno. Barnaba je verjetno imel njivo doma na otoku Cipru. Darovati tako oddaljeno posestvo jeruzalemskim kristjanom, ni imelo pomena, zato jo je rajši prodal in jim daroval izkupiček. Izkazal se je torej za jako velikodušnega in polnega ljubezni do potrebnih.

Šele v devetem poglavju naletimo spet na sv. Barnaba. Sedaj pa v zvezi s sv. Pavlom. Od 1. do 25. vrstice tega poglavja beremo, kako se je Savel spremenil v Pavla na poti v Damask. Prišli smo do tja, ko je Pavel prišel v Jeruzalem in se želel pridružiti odnotnim kristjanom. In zdaj beremo:

“Ko je prišel (Savel) v Jezruzelem, je skušal pridružiti se učencem, a vsi so se ga bali, ker niso verjeli, da je učenec.”

Danes bi rekli, da so ga imeli za nekakega “petokolonca”, ki izpreobrnjenje le hlini, da bi jih toliko laže uničil.

“Barnaba ga je pa prijel (za roko) in ga pripeljal k apostolom ter jim razložil, kako je (Savel) na poti videl Gospoda, kaj je govoril z njim in kako je v Damasku srčno govoril v imenu Jezusovem. Odslej je bil z njimi (Savel), kadar je v Jeruzalem prihajal in od tam odhajal, in je srčno govoril v imenu Gosspodovem”.

Ta dogodek je silno pomenljiv. Kristus, ki se je prikazal Savlu na poti v Damask in ga spreobrnil, bi bil kaj lahko sam razodel apostolom to spremembo Savlovo, pa bi ga bili takoj sprejeli in brez bojazni imeli med seboj. Toda ne — izvolili je Barnaba, da je dopovedal apostolom in po njih drugim kristjanom, kaj se je zgodilo s Savlom, zdaj Pavlom. Tu imamo zelo močan in imeniten dokaz, kako se Bog poslužuje ljudi, da se po njih dožene resnica in pospešuje dobra stvar. Tako Bog ravna še dandanes. Žal, da le pre malo mislimo na to, da Bog tudi vsakega od nas želi imeti za svoje orodje.

Ko je Pavel pridigal in učil v Jeruzalemu in okolici, je zašel v hudo prerekanje judovskimi nasprotniki in ti so ga hotelj umoriti, kakor malo prej sv. Štefana. Sv. Luka je zapisal:

"Toda bratje so za to zvedeli, ga odvedli (Pavla) v Cezarejo in poslali v Tarz."

Mesto Tarz v Mali Aziji je bilo Pavlovo rojstno mesto in tam je bil na varnem pred preganjalci. Tako je Barnabov varovanec odšel za nekaj časa v kraj, Barnaba sam je pa ostal še dalje v Jeruzalemu in pomagal apostolom.

Beremo knjigo naprej in v 11. poglavju spet srečamo Barnaba. Medtem je prišlo apostolom v Jeruzalemu na ušesa, da se v mestu Antiohiji spreobračajo h krščanstvu tudi številni pogani, ne samo Judje. To se je zdelo malo čudno in sv. Luka piše:

"Poslali so Barnaba v Antiohijo. Ko je ta prišel in videl milost božjo, se je razveselil in opominjal vse, naj z odločnim srcem vztrajajo pri Gospodu; kajti bil je dober mož in poln Svetega Duha in vere. In pridružila se je Gospodu velika množica."

Gotovo si je sv. Barnaba prav s to potjo že zaslužil naslov apostola. Saj je svoje poslanstvo, ki so mu ga naložili dvanajsteri, ali vsaj tisti od njih, ki so takrat bivali v Jeruzalemu, nad vse častno opravil.

Pa še večja naloga ga je čakala. Ko je videl, kako se Kristusova vera širi že tudi med pagane, se je spet spomnil — Pavla. Kolikor moremo skledati iz Lukovega pisanja, je bila to res prav njegova misel, nič ni rečeno, da bi jo sprožil kdo od dvanajsternih. O Barnabu pa beremo:

"Nato je odšel v Tarz pa Savla in ko ga je našel, ga je privedel v Antiohijo. Celo leto sta se shajala s Cerkvijo in učila veliko množico in najprej so v Antiohiji učence imenovali kristjane."

Spet je torej Barnaba bil tisto orodje v božjih rokah, ki je spravilo sv. Pavla na ponovno misijonsko delo. Zakaj ni šel Pavla — na dolgo pot v Tarz — sv. Peter sam ali vsaj kak drug apostol? Saj je vendar sv. Pavel bil odslej prava duša apostolskega dela — kako bi se bilo godilo Cerkvi, če bi bil Pavel ostal skrit v svojem Tarzu? Toda Bog je izbral za to pot Barnaba in lahko rečemo: Prav Barnaba je dal Cerkvi Pavla. Bolje rečeno: Kristus sam po Barnabu.

Se nekaj nam hodi po glavi. Le zakaj ni sv. Luka kaj več povedal o Barnabovem potovanju v Tarz in iskanju Pavla! Krasno bi se dalo pisati o tem, kako ga je iskal in končno našel. Še bolj zanimivo vsekakor, kako mu je razlagal dogodke, kako mu je prigovarjal in ga končno pregovoril. Seveda ne vemo, če se je Pavel sploh kaj branil — morda je komaj čakal, da so ga spet povabili. Vsiljuje se še eno vprašanje: Le zakaj se je Bogu samemu zdelo prav, da se je veliki apostol Pavel

po svojem tako dramatičnem spreobrnjenju nekaj lepih let skrival v svojem Tarzu brez dela — vsaj tako bi mi sklepali.

O vsem tem sv. Luka molči. Skoraj bi mu človek zameril, pa je vendar treba pomisliti, da je imel tih sporazum z Bogom, češ: Nič takega ne bom zapisal, kar naj bi služilo samo nasičenju bralčeve radovednosti... Vdajmo se!

Ko sta bila Pavel in Barnaba v Antiohiji, so tam zvedeli, da je v Jeruzalemu nastala huda lakota. Seveda so zaradi nje trpeli tudi jeruzalemski kristjani. Na to pravi sv. Luka:

"Izmed učencev (v Antiohiji) je sklenil vsak poslati, kolikor je mogel, v podporo bratom, ki so bivali v Judeji. To so tudi storili in starešinam (predstojnikom jeruzalemske Cerkve) poslali darove po Barnabu in Savlu"

Tudi iz tega vidimo, kako so Barnabu zaupali in kako odlično nalogo je vzel nase.

Malo pozneje spet najdemo oba apostolska moža v Antiohiji. Tedaj je prišel čas, da se po božjem navdihnjenju odpravita Pavel in Barnaba na dolgo misijonsko potovanje. Kako je do tega prišlo, nam spet opisuje sv. Luka:

"Ko so opravljali službo Gospodovo in se postili, je velel Sv. Duh: Odločite mi Barnabo in Savla za delo, za katero sem ju poklical. Tedaj so se postili in molili, položili nanju roke ter ju odpustili."

Sam Sveti Duh postavlja Barnabovo ime pred Savlovo, oziroma Pavlovo! Tako velik mož je bil pred Bogom! Očitno je, da je bil na tem prvem apostolskem potovanju Barnaba tudi vodnik, tako-rekoč: kašipot. Saj je zelo značilno, da sta najprej potovala na otok Ciper — v Barnabovo domovino! Verjetno je Barnaba gnala tja želja, da bi njegovim ožji rojaki, Judje in pogani na Cipru, čimprej slišali o Kristusu in se dali krstiti.

Kaj vse sta apostolska moža doživela na Cipru in za njim širom po Mali Aziji, je velezanimivo in tudi veleginljivo branje, ki mu je sv. Luka posvetil kar dvoje poglavij. Seveda moramo v tem kratkem članku to preskočiti.

Po dobro opravljenem delu sta se oba vrnila v Antiohijo. Sv. Luka piše:

"Ko sta prišla tja in zbrala Cerkev, sta poročala, koliko je Bog po njih storil, in da je odprl poganom vrata vere. In mudila sta se precej časa med učenci."

(Konec str. 281)

IZ TOBIJEVE KNJIGE

v sv. pismu starega zakona

Sarina stiska in molitev.

V ISTEM ČASU PA JE TUDI RAGUELOVA HČI Sara v medijskem mestu Ragesu od neke očevote dekle slišala očitjanje. Bila je namreč sedmim možem dana, pa jih je hudi duh, z imenom Asmodej usmrtil in to brž ko so prišli k njej. Ko je torej Sara deklo zaradi neke krivde grajala, je ta odvrnila:

“Od tebe naj nikdar ne vidimo na zemlji sina ali hčere, morilka svojih mož!”

Na te besede je Sara šla v zgornjo izbo in tri dni in tri noči ni jedla ne pila, ampak je vztrajala v molitvi in s solzami Boga prosila, da bi jo rešil te sramote. Tretji dan pa, ko je molitev končala, je Gospoda hvalila:

“Hvaljeno bodi tvoje ime, Bog naših očetov! Ti skazuješ usmiljenje, potem ko si se razsrdil, in ob času stiske odpuščaš grehe tem, ki te kličejo. K tebi, Gospod, obračam svoje obličje, v tebe upiram svoje oči. Prosim te, Gospod, reši me vezi te sramote, ali pa me vzemi z zemlje! Ti, Gospod, veš, da nisem nikdar poželela moža in da sem dušo ohranila čisto vsake poželjivosti. Nikdar se nisem družila z razuzdanci in z lahkoživci nisem občevala. Privolila sem vzeti moža s tvojim strahom, ne s svojo poželjivostjo. Pa, ali jaz nisem bila vredna njih, ali morda oni niso bili vredni mene, ker si me morča prihranil drugemu možu. Zakaj tvoj sklep ni v človeški oblasti. O tem pa je prepričan vsak, kdor tebe časti: Če bo preskušeni, bo njegovo življenje kronano; če bo v bridkosti, bo otet; in če bo pretrpel kazni, bo mogel doseči pri tebi usmiljenje. Saj se ne vesliš naše pogube; zakaj po nevihti daješ mir ter po joku in tarnanju vlivaš radost. Tvoje ime, Izraelov Bog, bodi blagoslovljeno na veke!”

Molitev obeh (Sare in Tobija) je bila istočasno uslišana pred veličastvom najvišjega Boga. Angel Gospodov, sveti Rafael, je bil poslan, da bi ozdravil oba, katerih molitve so se ob istem času dvigale pred Gospodove obličje.

Opomini starega Tobija

Ko je torej Tobija mislil, da je njegova prošnja za smrt uslišana, je k sebi poklical sina Tobija in mu rekel:

“Poslušaj, moj sin, besede mojih ust in si jih vtisni kot temelj v srce. Ko bo Bog sprejel mojo dušo, pokoplji moje telo. Spoštuj svojo mater vse

dni njenega življenja. Pomniti namreč moraš, kakšne in kolikšne nevarnosti je prestala v svojem telesu zaradi tebe. Ko bo pa tudi ona dopolnila čas svojega življenja, jo pokoplji poleg mene.

“Vse dni svojega življenja imej v mislih Boga. Varuj se, da kdaj ne privoliš v greh in ne prekršiš zapovedi Gospoda, našega Boga. Od svojega imetja dajaj miloščino in ne obračaj svojega obličja od nobenega ubožca. Tako se tudi od tebe ne bo obrnilo obličje Gospodovo. Bodi usmiljen, kolikor boš mogel. Varuj se, moj sin, vsake nečistosti in poleg svoje žene ne občuj z drugo. Nikdar ne dopuščaj, da bi napuh gospodoval v tvoji misli ali besedi; z njim se je namreč začela vsa pokvarjenost. Kdor ti opravi kako delo, mu takoj daj plačilo in zaslužek tvojega najemnika naj nikar ne ostaja pri tebi. Kar nočeš, da bi drug tebi storil, glej, da ti nikdar drugemu ne storiš. Svoj kruh jej z lačnimi in potrebnimi in s svojim oblačilom pokrivaj nage.

“Tudi ti naznanjam, moj sin, da sem, ko si bil še dete, dal deset talentov srebra Gabelu v medijskem mestu Ragesu. Njegovo dolžno pismo imam pri sebi. Poižvedi torej, kako bi ti do njega prišel in od njega dobil omenjeno težo srebra ter mu vrnil njegovo dolžno pismo. Ne boj se, moj sin. Živelci bomo borno življenje, toda imeli bomo mnogo dobrega, če se bomo bali Boga, se ogibali vsakega greha in delali dobro.”

Tedaj je Tobija svojemu očetu odgovoril:

“Oče, vse, kar si mi naročil, bom storil. Kako pa naj ta denar izterjam, ne vem. Gabel ne pozna mene, jaz ne poznam njega. Kako naj se izkažem? Tudi pota, ki tja drži, ne poznam.”

Tedaj mu je oče odgovoril:

“Pri sebi imam njegovo dolžno pismo. Ko mu ga pokažeš, ti bo takoj vrnil. Zdaj pa pojdi in si poišči zanesljivega moža, ki naj za določeno plačilo gre s teboj, da nazaj dobiš denar, dokler sem še živ.”

Tedaj je Tobija šel ven in našel zalega mladeniča, ki je stal prepasan in kakor pripravljen za napot. Ni vedel, da je božji angel. Pozdravil ga je in rekel:

“Odkod si, dobri mladenič? Poznaš li pot, ki drži v medijsko deželo?”

“Poznam, vsa njena pota in sem pogosto prehodil in ostal pri našem bratu Gabelu, ki prebiva v medijskem mestu Ragesu.”

Tedaj je Tobija vse to povedal očetu. Oče se je začudil in poprosil, naj bi mladenič vstopil k njemu. Ta je res vstopil in ga pozdravil:

“Veselje ti bodi vsekdar!”

“Kakšno veselje mi bo, ko sedim tu v temi in ne vidim nebeške luči?”

“Bodi srčen, v kratkem te bo Bog ozdravil.”

"Ali boš mogel pripeljati mojega sina k Gabelu v medijsko mesto? Ko se vrneš, ti dam tvoje plačilo."

"Popeljem ga in zopet sazaj k tebi."

Ko je bilo vse pripravljeno za pot, se je Tobija poslovil od očeta in matere in sta oba skupaj odpotovala. Ko pa sta odšla, je mati začela jokati in govoriti:

"Palico najine starosti si vzel in jo poslal od naju. Saj nama je zadostovala najina siromašnost

ter sva to imela za bogastvo, da sva gledala svojega sina."

Tobija ji je odgovoril:

"Ne jokaj! Najin sin bo zdrav prišel tja in se bo zdrav vrnil k nama. Verujem namreč, da ga spremlja dobri angel in dobro skrbi za vse, kar se z njim godi, tako da se bo z veseljem vrnil k nama."

Na to besedo je mati nehala jokati in je umolknila.

(Dalje pride)

Izpod Triglava

Privatno pismo, ki ga je pisal svetni človek svetnemu človeku iz Slovenije v Australijo, ta pa nam pokazal, pravi med drugim:

"Tu v bolnici se izvrši vsak dan po 20 — 30 splavov in to so po večini čisto mlada dekleta, študentke in mlade žene... To so strašne številke za tako majhen narod... Zdravnik mi je rekel, da naš narod že propada, izumira, da je že več smrti kot rojstev. Sami so sprožili plaz, ki ga ni mogoče več ustaviti. Današnji moderni človek je izgubil kontakt z Bogom, potisnil ga je v kot, zato gre vse narobe in kljub vsemu napredku in komoditeti ni srečen..."

Ameriška Domovina je prinesla 29. maja naslednji uvodnik:

V ljubljanskem "Delu" od 7. aprila beremo, da je v Sloveniji okoli 20,000 nezakonskih očetov. Točnega števila komunistične oblasti ne morejo ugotoviti, ker se mnogo teh tičev z uspehom skriva pred oblastjo, jo pobriše iz kraja v kraj ali pa preko mej slovenske republike, kjer jih je še težje dobiti.

Že številka 20,000 sama po sebi ni nobeno lepo spričevalo za sedanjo moralo v Sloveniji. Pomeni, da odpade na vsakih 40 Slovencev v domovini, od najmlajših do najstarejših, en nezakonski oče! Še hujsje je dejstvo, ki ga "Delo" navaja, da namreč več kot polovica nezakonskih očetov neredno ali pa sploh ne izpolnjuje svojih alimentacijskih dolžnosti. Vse te številke se nanašajo na leto 1959, toda leta 1960 ni nič boljše, je še siabše od prejšnjega.

Pa ne smemo misliti, da obvezniki ne izpolnjujejo svojih dolžnosti, ker so pretežke. Preživnine za nezakonske otroke so naravnost strahotno nizke. Znašajo povprečno 2,000-2,500 dinarjev na me-

sec, torej niti štiri dolarje po novem tečaju za dolar! Srečni so tisti nezakonski otroci, ki dobivajo po 6,000-8,000 dinarjev, to je okroglo deset dolarjev na mesec! Nezakonski očetje so pa pravi mojstri, ki zavlačujejo izterjevanje itd.

Velik greh nosijo pri tem tudi sodišča. Res je, da so preobremenjena, kajti v Sloveniji obravnavajo sodišča letno po 240,000 tožbenih zahtevkov, toda tožbam za preživnine bi morala sodišča dati prednost. Tako se vsaka tožba vleče po pol leta in še več, preden pride do sodbe. Ker vrednost dinarja hitro pada in temu primerno rastejo življenjski stroški, bi bilo seveda treba preživnine odmerjati na novo najmanj pri vsakem povišanju mezd in plač. To se ne dogaja, kajti za vsako povišanje preživnine je treba vložiti znova tožbo in čakati na sodni postopek. Tega se skrbniki ali skrbnice otrok ustrašijo in navadno pride ne prosijo za povišanje. Jih razumemo, komaj bi jim sodišče prisodilo povišanje, bi morali vložiti novo tožbo, kajti življenjski stroški so tekom tožbe zopet narastli.

Taka je ta zadeva, ako jo gledamo samo s pravne strani. Hujsa pa je, ako jo gledamo z moralne. Človek, ki je poznal predvojne razmere, kar verjeti ne more, da pride na 40 Slovencev en nezakonski oče! Verjeti tudi ne more, da to dejstvo nikogar ne razburja, razen morda prizadetih sodnih organov in organov socialnega skrbstva. Vse se izgovarja, do so temu krive obupne stanovanjske razmere. Ker ni stanovanj, se množijo divji zakori kot gobe pa dežju. Nekaj resnice je tudi v tem, toda za to stanje je lahko najti krivca, le v Sloveniji ga ne sme nihče imenovati s praviim imenom.

Pisec članka v "Delu" pravilno piše, ko trdi: "Izredno učinkovito sredstvo bi bila tudi primerna družbena obsodba tistih, ki teh obvez ne izpolnjujejo." Žal so komunisti ustvarili tudi v Sloveniji tako "družbo", ki hlasta samo za življenjskim standardom, ki je vanj vključeno tudi neodgovorno uživanje. Taka družba se ne more zgražati nad nezakonskimi očeti, saj sama ne pozna odgovornosti do človeka in njegove osebnosti.

fant in dekle

“DOBILA SEM PISMO...”

OPROSTITUTE, DEKLETA IN FANTJE, razočarati vas moram. Pismo je dobila, to je res, pa ne tako pismo, kot bi bilo pričakovati pod rubriko: Fant in dekle. Ni bilo ljubezensko pismo, kot ga piše fant dekletu, ali pa tudi obratno. O takih pisem dekleta meni ne pripovedujejo, poseebno ne po telefonu. Ker torej ne mislim pripovedovati, da je dobila zaljubljeno pismo, se bojim, da vas stvar nič več ne zanima in ste že nehali brati.

Prav za prav bi bilo to jako prav in najrajši bi tudi jaz kar tu pisati nehal. Tako bi bila vsa stvar jako na kratko odpravljena. Ker sem pa zadnje čase večkrat slišal po telefonu: Kaj pravite, dobila sem pismo... se mi pa le zdi potrebno, da nekaj napišem o tem dobivanju pisem.

Že naprej povem, da je moj odgovor zmerom enak: Raztrgajte, vrzite med smeti in pozabite, pa je amen in konec.

“Pa je res samo to treba, kaj pa če...”

“Nič če in nič toda! Naredite, kakor sem rekel, saj ste menda vendar toliko pametna, da spoznate, kaj je prava vera in kaj je praznoverje!”

“Pa le kdo piše take reči in se ne podpiše?”

“Nekdo, ki je še malo bolj praznoveren kot vi. Če se zanimate zanj ali zanjo, kar je gotovo bolj verjetno, zmolite en očenaš zanjo in — oprostite, telefon zaprem, drugič mi kaj bolj pametnega telefonirajte!”

Tako torej opraviš ob telefoniranju o teh pisem. Morda zdaj že veste, kakšna pisma so to. “Chain-letters” jim pravijo v angleščini, mi bi menda rekli “verižna pisma”.

“Trinajstkrat prepisi, na trinajst naslovov pošlji, vsak, ki bo dobil tvoje pismo, naj trinajstkrat prepíše, na trinajst naslovov pošlje... pa bo sreča... cele koše sreče... če pa ne boš, bo nesreča... cele povodnji nesreče... sedi in piši, če ne...”

Tako in podobno. Niso samo “verižna” ta pisma, tudi zverižena so, prismojena in prifrknjena, da je joj!

Nič novega! To se je začelo sam Bog ve kdaj, se vlekle skozi vse mogoče dežele in jezike, bilo je pa že tudi tolikokrat povedano, da je golo praznoverje in vraža, da bi človek mislil: Preneumno je spet in spet o tem javno pisati. Zato sem mislil, da bo našim praznoverkam, ki me kličejo zavoljo

teh trapastih pisem na telefon, dovolj po istem telefonu povedati, kako in kaj. Pa se zdi, da je prav zadnje čase neka posebna strela udarila med sydneyjske slovenske ljudi, ali kali, da je teh pisem toliko zamrgolelo med nami. Pa naj torej bo nekaj o tem v MISLIH, ki bi sicer zelo rade kakšne drugačne “misli” tiskale — in jaz z njimi.

V čigavem imenu so ta pisma pisana? Navadno nič ne razlože, včasih vtaknejo vmes sv. Antona, glavno pa je: TRINAJSTKRAT! Številka 13 je tista čudna sila in moč, ki ljudi nagiba, da res sejejo in prepisujejo in razpošiljajo taka pisma. In to v imenu človeka, ki niti imena nima, oziroma si ga je sam vzela, ko se na svoje pismo ni podpisal.

In se vendar najdejo ljudje — trdijo o sebi, da so “verni”! — ljudje torej, ki se “pobožno” zamislijo ob prejemu takih pisem, si zažele srečo (na VEČNO srečo pri tem ne mislijo...) in se zboje “nesreče” (pa spet ne VEČNE nesreče...) Sedejo, prepisujejo, sami sebi jemlje IME in gredo celo izdajati denar za znamke...

Če bi jim pa na primer sydneyjski kardinal pisal, naj pod svojim JASNIM IMENOM pošljejo petkrat po 13 penijev za misijone ali za kako drugo dobro stvar, nato pa naj nagovore 13 drugih ljudi, da bodo enako naredili, bi dejali, da je kardinal samogolten po denarju...

Če bi jim sv. Oče iz Rima pisal, da naj 13 tednov po vrsti gredo k spovedi in obhajilu, ker so zanemarili velikonočno dolžnost letos in lani in predlanskim... bi verjetno poslali pismo v ponatis v kak sydneyjski dnevnik. Če bi jim pisal, naj gredo 13 dni po vrsti k sv. maši, da bodo zadostili za nemarno opuščanje nedeljskih in prazniških sv. maš... če bi jim pisal, naj 13 dni po vrsti molijo rožni venec, ker so že tolikokrat v življenju opustili jutranjo molitev...

No, rajši nehajmo s tem pisanjem in si zapomnimo eno stvar: Če praviš, da imaš vero, imej tisto vero, KI PRIHAJA OD BOGA IN JO UČI KATOLIŠKA CERKEV, te vere se drži in po tej veri ŽIVI, pa ti ne bo težko uvideti, kaj je VERA in kaj je PRAZNOVERJE (po angleško superstition) in ti bi lahka ločitev med vero, ki jo je dal Bog, pa med “vero”, ki si jo je izmislila kakšna prismojena babnica. — Menda sem povedal — DOVOLJ, ali ne? — P.B.A.

IZ AVSTRALSKIH PUŠČAV — KMETIJE?

KMALU PO PRIHODU V AVSTRALIJO pred šestimi leti sem mimogrede vprašal tukajšnjega profesorja:

“Koliko avstralskega sveta bo po vašem mnenju mogoče počasi civilizirati in pritegniti v obdelovanje?”

Brez premisleka je odgovoril:

“Nič manj ko vsega!”

Začudil sem se. Nekoliko sem že poznal skalnato okolico Sydneya, notranjost Avstralije samo iz zemljepisnih kart. Vendar je mož trdil svoje: Avstralija bo v doglednem času cvetela — vsa! Ker je bilo samo “mimogrede”, ni bilo priložnosti za podroben razgovor. Kako si je mož to predstavljal, ne vem.

Na ta kratki pomenek sem se spomnil oni dan, ko sem dobil iz Clevelanda pismo. V njem sem bral:

“Ko prebiram avstralske MISLI, si živo predstavljam, kako žive tam naši rojaki na svojih lepih kmetijah. Ko bil bil le nekoliko mlajši, bi kar tja prišel in si tudi sam omislil prijazno kmetijo.”

Ne morem si misliti, kako je mož iz MISLI dobil vtis, da so Slovenci v Avstraliji v glavnem — kmetje. Koliko je resnice v tej predstavi, vemo najbolj mi, ki poznamo življenje priseljencev na tem kontinentu. Zlasti med Slovenci je malo kmetovanja, dasi ni popolnoma brez njega.

Kje so vzroki?

Zdi se mi, da ni ves vzrok v slabosti avstralske zemlje. Močan vzrok je v naših ljudeh samih. Čeprav prihajajo po veliki večini z domače kmečke grude, ne kažejo veselja do kmetovanja. Že zato ne, ker je tu kmetovanje “drugačno”, dočim je tovarniško delo vsaj približno “enako”. Preden se naš človek sprijazni s kakoršnokoli “drugačnostjo”, se mora preriniti skozi veliko notranjo krizo, ki je povsem psihološkega značaja. In to v vsakem pogledu. “Doma je bilo tako — tu pa vse drugače.” Ne zna poprijeti, ne more se prilagoditi. Pionirskega duha med našimi ljudmi ni kaj prida.

Kaj pa zemlja, avstralska rodna gruda?

Že prvi pogled na zemljepisno karto pokaže, da je rodovitni svet le bolj ob robu, ob morskih obalah. Ponekod seže globoko v notranjost. Pa tudi če bi ne, bi ne mogli reči, da Avstralija ni dobira za poljedelstvo. Je pač tako velika (skoraj 3,000,000 kvadratnih milj), da si more privoščiti ogromne puščave, poleg njih pa morda prav tako ogromne rodovitne predele.

Vendar, dokler je sredina Avstralije puščava — nekako polovica kontinenta — koliko veljave

ima samozavestna misel onega profesorja, da bo v doglednem času vsa Avstralija cvetela?

Vedel je pač, da samo od sebe do tega nikdar ne pride. Vedel je pa tudi, da vlada v Canberri razmišlja, kako bi se dale avstralske puščave odpraviti, zlasti v centralnem delu, znanem pod imenom NORTHERN TERRITORY, ki ni samostojna država. Vlada je imenovala poseben odbor strokovnjakov, ki naj preiščejo možnosti in predlože vladi svoje nasvete. Iz tega delovanja naj bi torej prišlo, da bo vsa Avstralija zacvetela...

Letos je dotični odbor sestavil svoje poročilo in ga poslal vladi. Ni preveč upapolno. Ovire so strahotne. Puščavska zemlja, vročina žgoča, dolge dobe brez dežja. Vrtanje vodnjakov prinaša vodo, ki ni užitna ljudem in za namakanje zemlje zanič, le živina si jo lahko privošči. Znanost današnjih dni še ni tako daleč, da bi vedela, kako poprijeti, da bo uspeh zagotovljen.

Postavljeni odbor izraža upanje, da bo znanost kmalu napredovala do stopnje, ko bo mogoče marsikaj, kar danes še ni. Za sedaj svetuje samo to, naj vlada ustanovi na puščavskem svetu “pilotne farme”, nekakšna poskusna podjetja, ki bodo vodila poljedelsko znanost v pravo smer in ji pomagala premagati skoraj nepremagljive ovire.

Pa še v ta poskus odbor nima velike vere. Pravi namreč, da bo tudi do teh “pilotnih farm” težko prišlo — morda ne toliko zaradi visokih vsot, ki bi jih ta podjetja žrla, bolj zaradi tega, ker bo vlada težko našla ljudi, ki bi se odpovedali ugodnostim civilizacije in šli samovat v primitivnost puščavskega sveta.

Vse kaže, da Avstralija še ne bo kmalu cvetela — vsa. P.B.A.

POZOR — TRARALGON, VIC.

Prejeli smo v pismu vsoto £ 1-10-0, pismo nosi poštni pečat TRARALGON, nikjer pa označbe, kdo pošilja in v kakšen namen. Naj se pošiljatelj oglasi z imenom in naslovom, Vse pa prosimo, da v pismih dodaste ime itd., tudi če bi poslali samo Money Order.

Uprava MISLI

"MIR LJUDEM NA ZEMLJI"

SPOMENICA KATOLIŠKIH ŠKOFOV

JUGOSLAVIJE TITOVIM VLADI

O poskusih zblizanja med vlado in Cerkvijo v Jugoslaviji smo slišali pred meseci. Potem je vse utihnilo. Vlada je zvrnila neuspeh na Vatikan. Podrobnosti nam niso znane. Dobili smo pa besedilo spomenice, ki so jo še pred novim letom poslali škofje vladi. Je zanimiva in iz njene vsebine je mogoče dobiti odgovor na marsikako vprašanje. Besedilo pred nami je v angleščini, prinašamo prevod iz tega jezika v slovenščino. Glasi se:

PODPISANI ŠKOFJE IN NADŠKOFJE JUGOSLAVIJE, zbrani na plenarni letni konferenci v Zagrebu dne 20. nov. 1960, smo vzeli na znanje večkrat izrečeno željo prijazno naklonjenih predstavnikov vlade, da bi se nekako uredili medsebojni odnosi med Cerkvijo in vlado. Pretresli smo torej to vprašanje in soglasno ugotovili, da imamo škofje prav tako željo. Saj smo uverjeni, da bi taka ureditev bila koristna prav tako za državo kot za Cerkev. Uredba naših medsebojnih odnosov bi pomenila velik doprinos k notranji normalizaciji države in bi dvignila tudi ugled naše države v zunanjem svetu. Zato smo škofje voljni podpreti vsak iskren napor, da pride do res zdravega in trajnega mirnega sožitja med Cerkvijo in državo v naši domovini.

Da se pa izognemo nevarnosti napačnega razumevanja in tolmačenja tega, kar mislimo povedati, moramo najprej dati izjavo, ki je temeljne važnosti. Noben poedin škof, nobena skupina škofov nima oblasti, da bi dajala izjave v imenu svete katoliške Cerkve. **Taka oblast je utelešena edino v Sveti stolici ali v sv. Očetu papežu**, nasledniku sv. Petra, poglavarja apostolov. Jasno je torej, da škofje Jugoslavije nismo pooblašteni, da bi načeli pogajanja za ureditev odnosov med državo in Cerkvijo. Še manj si je mogoče misliti, da bi mi škofje morebitna pogajanja zaključili s kakim končnim dogovorom. Na podlagi božje ustavnosti Cerkve so vse take zadeve pod izključno oblastjo Njegove

V RUDEČEM KLJUNU ZELENIMU
OLJKOVA MLADIKA...
V POROŠTVO SPRAVE IN MIRU.
S. Gregorčič.

Svetosti papeža, ki je vidni poglavar vesoljne katoliške Cerkve. Na drugi strani pa to ne brani škofom, da sodelujejo pri pripravah za morebitne poskuse, kako urediti odnose med vlado Jugoslavije in Sveto stolico.

Za pričetek takih pogajanj, še bolj pa za srečen zaključek, je treba seveda marsikaj metodično pripraviti. Tako bi se dalo ustvariti, sodimo, primerno ozračje za medsebojno zblizanje. Najprej je treba najti tesnejše medsebojne stike, ugotoviti vidike, ki nas ločijo, in odstraniti ovire, ki nam zapirajo pota. Prvi korak, ki ga napravili škofje, naj bi bil: opomnili bi podrejeno duhovščino in verne laike, naj vestno in zvesto vršijo svoje državljanske dolžnosti. Ljudske množice bi vzgajali k patriotičnemu čustvovanju in žrtvam v prid javnega blagra, ljubezni do doma in domovine. Ljudske množice naj bi sodelovale z državnimi oblastmi za boljše bodočnost domovine in pomagale odstranjati vse, kar bi utegnilo nasprotovati materialnim in moralnim interesom družbe. Na drugi strani bi škofje pričakovali, da bo svetna oblast upoštevala ukrepe državne ustave in zakonov glede verskih družb. To se pravi, naj svetne oblasti kažejo več nepristranske iskrenosti do Cerkve in njenih predstavnikov.

Škofje si jemljemo svobodo, da podamo nekaj nasvetov, kako bi bilo mogoče priti do večjega medsebojnega zaupanja in začeti pogajanja za ureditev odnosov med vlado in Sv. stolico:

1. Paragrafa 6 in 7 državnega zakonika predpisujeta, da nihče ne sme odvracati državljanov od udeležbe pri javni službi božji. Toda na žalost moramo ugotoviti, da učitelji in drugi šolski čini-

telji pritiskajo na učence in dijake, da bi ne hodili v cerkev in se ne udeleževali raznih verskih prireditiv. Nekateri učitelji gredo tako daleč, da napovedujejo dijakom slabe rede, ako bodo hodili k službi božji. Tak pritisk raztegnejo tudi na starše dijakov, češ da morajo otrokom prepovedati obiskovanje cerkve, če nočejo, da bodo izgubili službo ali penzijo — in še drugačne slabe posledice jih utegnejo doleteti. To se godi še tudi dandanes in to kljub mnogoštevilnim pritožbam od strani duhovnikov in škofov na naslov prizadetih oblasti. Tako početje je v očitnem nasprotju s predpisi zakona. Zato pozivljemo vlado, naj poseže vmes in napravi temu kršenju zakona konec enkrat za vselej.

Dalje moramo ugotoviti, da kljub jasnim predpisom zakona, ki ustanavlja svobodo bogoslužja za vse državljane brez razlike v kaj lepih besedah, mnogi državljani te svobode le ne smejo uživati. Mnogi zaposleni v državnih uradih in mnogi delavci, posebno tisti ki so zaposleni v oddelku za pouk in šolstvo, si kar ne upajo hoditi v cerkev in k službi božji. Ne upajo se poročati v cerkvi in ne

poslati h krstu otroke. Imamo primere, ko so učitelji izgubili službo in jim je bilo izrečno povedano: zato, ker ste se udeleževali cerkvenih pobožnosti in to kar javno. Jasno je kot beli dan, da je tako odpuščanje iz služb v popolnem nasprotju s črko in duhom zakona. In vendar šolska vodstva žugajo podrejenim s težkimi kaznimi, ako izpolnjujejo to, kar jim nalaga njihova cerkvena zapoved.

Škofje moramo ta dejstva ugotoviti in apelirati na vlado, naj že vendar enkrat napravi konec temu kroničnemu kršenju zakona. Pred dvema leti smo škofje poslali vladi posebno spomenico, ki je obravnavala obžalovanja vredne dogodke v Bačini pri Pločah v Dalmaciji. Dva duhovnika, ki sta prišla tja, da bi maševala v župnijski cerkvi, so telesno napadli in pretepli, nato nasilno izgnali iz kraja. Nasilno so jima zabranili vstop v cerkev. To je bila očitna kršitev najbolj temeljne verske svobode. Kljub temu nismo opazili, da bi bila vlada napravila primerne ukrepe, ki bi za naprej tako početje onemogočili.

(Pride še.)

OSNUTEK PRAVIL

ZVEZE ZAMEJSKIH SLOVENCEV

I. Ime, značaj in sedež.

1. čl. Organizacija se imenuje "Zveza zamejskih Slovencev." (ZZS)
2. čl. ZZS je organizacija Slovencev, ki trajno žive izven slovenskega narodnega ozemlja, z delovnim področjem na vseh celinah za vso slovensko narodno skupnost izven domovine.
3. čl. Sedež ZZS je v kraju, kjer prebiva večina članov osrednjega odbora.

II. Namen

4. čl. Namen ZZS je:
 - a) predstavljati Slovence, živeče izven slovenskega narodnega ozemlja, kot narodno skupnost in zastopati njene interese.
 - b) ohranjati in krepiti njihovo narodno zavest,
 - c) širiti in dvigati njihovo kulturno stopnjo,
 - č) poglobljati in utrjevati njihovo нравnost,
 - d) nuditi jim vse vrste materialno pomoč.

III. Sredstva

5. čl. ZZS uporablja za svoje namene vse нравno dopustna sredstva, zlasti tisk, ki ga tudi najbolj pospešuje.

IV. Članstvo

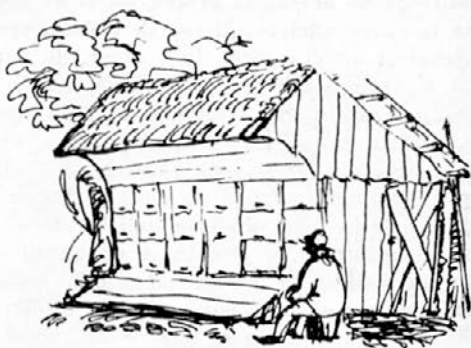
6. čl. Člani ZZS so družbe in ustanove zamejskih Slovencev, ki priznavajo krščanska (moralna) načela in zastopajo slovenski narodni program.
7. čl. Zgolj versko cerkvene družbe in ustanove ter politično in gospodarske organizacije po svojem značaju ali posebnem namenu sicer niso redne članice ZZS, vendar ta vzdržuje z njimi stike in jih po potrebi in možnosti vabi k sodelovanju.
8. čl. Obenem s prijavo v ZZS se dostavi osrednjemu odboru sklep pristojnega vodstva organizacije, njena pravila ali splošna družbena določila, ali če teh ni, opis namena, sredstev, vodstva in notranje ureditve, na posebno zahtevo pa tudi število članstva, višino tiskovne naklade, število koristnikov in druge podatke o dejanskem stanju in delu prijavljene organizacije.
9. čl. O sprejemu v ZZS in o prenehanju članstva odloča osrednji odbor, katerega sklep pa sme

(Dalje str. 283)

TONČEK IZ POTOKA

Povest

Spisal p. Bazilij, ilustriral Fr. Gorše

KADAR NI IMEL NUJNEGA OPRAVILA, se je — da je le našel v Stični kak opravke — zmuznil k sestri Ančki ali na Vir k Franci. A pri Franci je bilo tudi bolj žalostno, če je mož doma. Saj ni bil hudoben, Bog ne daj, in tudi s Tončkom se je znal lepo pomeniti. Le pijači se je vdajal. Franci niso pomagale nobene prošnje: sveto je obljubil, toda družčina ga je zopet speljala h kvartam in poliču... Vendar je Tonček rad posedel pred hišo ob sestri Nežiki, krog katere sta kobacala že dva Francina otroka. Dvojčica je postala prav tako resna kot on, le pri obujanju spominov sta se včasih nasmejala do solz. Kako se spremeniš v nekaj letih, šmenta! Kdo bi se mislil!

Pri Ančki je gledala sreča skozi vsa okna, ki so bila polna rdečih nageljnov in zelenega rožmarina. Ljudje so postajali na cesti, ko so šli k nedeljski maši. Tam se je Tonček vselej razživel. Lojzek mu je lezel v naročje in tako dolgo jokal, da ga je posadil v voziček. Zdrvela sta po cesti, da se je za njima kar prašilo.

O, pri Kastelčevih je minilo nedeljsko popoldne, kot bi mignil. Pa še tega je hotela Tončku ukrasti bratova žena.

“Tonček, odslej boš pasel tudi v nedeljo. Le počemu bi krave ostale v hlevu? Poženeš jih na travnik, potem si prost,” mu je rekla neko soboto.

Kaj? V nedeljo naj žene na pašo?

“Boga se boj, Micka! Pri naši hiši nismo nikoli pasli v nedeljo in tudi zdaj ne bomo,” se je oglasila mati.

Janezova žena je vzkipela: “Kdo ima besedo v Potoku?”

A Tonček ji ni bil tiho. Še preden se je prepil med materjo in snaho prav razvnel, ga je prekinil. “Kar sama jih pasi, če hočeš! In če mi sam župnik s prižnice ukažejo, naj v nedeljo pasem, jih ne ubogam! Primojdunaj da ne!...” je bil odločen za božje in svoje pravice.

Takega pekla menda še ni bilo v Potoku kot tistikrat zaradi ubogih krav, ki so bile doslej kljub nedeljskemu počitku vedno zdrave in so dajale za

vse dovolj mleka. Toda Micka je hotela, da obvelja njena trma, a Janeza ni bilo doma. Sicer pa sam Bog vedi, če ne bi navsezadnje še z njo potegnili.

Tonček je v svojih dolenjski jezi zliil iz sebe vso mržnjo do bratove žene. Celo dekla Polona je potegnila z njim in mu pomagala.

“Prej se bo začelo naše mlinsko kolo vrteti narobe, kot pa bom v nedeljo pasel!...” je še enkrat pribil in se umaknil k čebelam.

Micka je obstala na pragu in kričala za njim: “Naše mlinsko kolo! Naše! — Kaj pa je tvojega, pritepenec? Zlica in skleda in še to dvojce sem ti jaz kupila v Stični...”

“Zdaj je tudi meni dovolj!” — — —

Zvečer je Tonček sedel ob petrolejki in se sklanjal nad pisemskim papirjem. Gregoričevi teti je pisal, da bi se rad vrnil v Ljubljano. Naj mu dobi kakršno koli delo. Samo doma ne bo ostal več, ker noče v nedeljo pasti in je mladi napoti...

Ko je prebral pismo materi, je globoko vzdihnila: “Tudi jaz grem iz Potoka! Na Viru pri Franci bom z večjim veseljem delala in čakala smrti kot pa na domu.”

★

“Ljubi Tonček! Le pridi v Ljubljano! Trгоvec Vencelj mi je obljubil, da te vzame za vajenca...” se je glasil tetin odgovor.

Nato je Tonček stopil do brata in mu povedal, da odhaja. Janez je osupnil, a pregovoriti ga ni mogel. Fantu je bilo dovolj tlake v domači hiši. Materere pa Janez le ni pustil zdoma. Le kaj bi rekli ljudje!

Pintarčkov gospodar je ženo ostro prijel. Menda prvič, kar jo je pripeljal v Potok. Nekaj časa je bila užaljena, nato se je omeščala. Vsaj za spoznanje. Tončku je spekla za pot v Ljubljano celo pogačo. Vzel jo je samo zaradi miru.

“Zakaj greš od doma, ko je vendar toliko dela?” mu je rahlo očitala.

"Da dam prostor hlapcu, ki ti bo v nedeljo pasel!"

"Ah! — No, pa oprosti..." ji je bilo nerodno.

"Nimam kaj! A dom si mi odžrla, da veš!"

Micka je molčala. Morda jo je le malo prizadelo in je bila tudi zato odslej boljša z materjo.

"Z Bogom, Tonček! Če boš kaj potreboval, le piši! In domov pridi, kadar hočeš in za kolikor časa hočeš," se je od brata poslavljala Janez.

... ZDAJ NI VEČ MOJ LJUBI, DRAGI DOM!

Naš Tonček je postal zopet "Ljubljčan". Nič več šolar kakor prvokrat, ampak trgovski vajenček v Venceljevi prodajalni "Pri modri krogli". Od tete, pri kateri je stanoval, v službo ni bilo daleč.

V trgovini so imeli vsi radi drobnega, sprva nekoliko boječega dolenskega fanta, ki je bil uslužen, pripraven za vsako delo in pošten od nog do glave. Trgovec Vencelj ga je večkrat skrivaj opazoval iz svoje pisarne. Včasih je stopil k njemu in ga zadovoljno potrepal po rami. Zavzel se je zanj od prvega dne, ko je prišel fant v njegovo trgovino, in videlo se je, da mu skuša nadomestiti očeta in mater. Gotovo mu je povedala Gregoričeva teta, ko je spraševala za prazno vajeniško mesto, zakaj je moral Tonček zdoma.

Vajencu je minila zima, da sam ni vedel kdaj. Na spomlad pa ga je gospod Vencelj poklical v svojo pisarno in mu povedal: "Kakor bi te rad obdržal v Ljubljani, se mi zdi vendar pametno, da greš malo okrog. Pred vojaščino je najbolj pripraven čas. Potem pridejo druge muhe in skrbi. — Ali bi hotel na mojo domžalsko podružnico?"

Tonček je debelo pogledal. Seveda bi rad videl tudi kaj drugega kot same mestne hiše! Saj mu za Ljubljano ni bilo dosti. Pač je našel pri teti topel domek in rad je včasih pogledal k tovarnarju Polaku, kjer je služila sestra Ivanka. Sicer bo pa moral tudi iz Domžal večkrat z vozom v ljubljansko skladišče in bo imel tako priliko za obiske.

Sprejel je očetovsko ponudbo in odšel za pol leta v Domžale. Nato ga je dobri trgovec prestavil v blejsko podružnico. Le naj si dolenski fant ogleda tudi Gorenjsko in njen biser!

Tonček je z odprtimi očmi požiral lepoto slovenske zemlje. Rad se je zazrl v mogočne snežne vrhove ali sedel v čoln in zaveslal na Otok. Tam je vlekel za vrv, da je zvonček želja milo pozvanjal ted dvigal pred božji prestol Tončkovo molitev. Da bi ostal vedno pošten, kljub tujini in brez skrbnega materinega očesa; da bi bila bratova žena dobra z materjo in da bi Janez lepo gospodaril...

BALHOVA MAMA UMRLA

P. Bazilij

PRVE DNI AVGUSTA SO ME POKLICALI Balohovi iz Ridells Creeka v hribih nad Melbourne in mi povedali, da je gospodarjeva mati hudo bolna. Še isti dan sem z Bogom obiskal njihov dom in hudo bolni materi podelil sveto Popotnico ter poslednje maziljenje. Ko sem se pa v nedeljo 13. avgusta vrnil iz Geelonga, me je že čakalo žalostno poročilo: Mama je včeraj popoldne izdihnila. Bil je prav njen rojstni, dan, ko jo je Gospod poklical k sebi in rešil zemeljskega trpljenja.

Pokojna **Marija Baloh** — dekleško ime Marija Tofant — je bila rojena dne 12. avgusta 1893 v Zagrebenu, okraj Celje. Leta 1931 se je poročila v Žalcu, vdova pa je postala 1.1951. Od štirih otrok je eden umrl, Franc je še doma, Anton in Slavko sta pa v Avstraliji. O Antonu smo svoj čas pisali, da mu je pogorela prostorna hiša v Riddells Creeku, kjer ima farmo. Na pogorišču si je postavil skromno zasilno streho in tja sta prišla kmalu nato

mati in Slavko, ki jima je Tone že prej poslal garancijo. Mati je potovala v Avstralijo na "Toscani" in pristala v Melbourne 1. marca 1959.

Pokojnica je bila preprosta slovenska žena. V tujini je precej trpela na domotožju in se ji je zdravje morda tudi zaradi tega razrahljalo. Do svoje bolezni je pridno pomagala na sinovi farmi. Zima ji je prinesla prehlad, starost je dodala svoje, pa je ženica legla za vedno.

V ponedeljek 14. avgusta je bila zjutraj pogrebna sv. maša v cerkvi sv. Ambroža, Riddells Creek. Opravil jo je župnik fare Gisborne. Nato se je razvil pogrebni sprevod na na ondotno pokopališče, kjer sem jaz opravil pogrebne obrede v slovenščini.

Iskreno sožalje sinovom in ostalim sorodnikom, pokojni Balohovi mami pa večni mir! Lepo je bila pripravljena za odhod v večnost.

KOOKABURRA

Mira Mar

SESTRA, BRAT, ALI STA prav prebrala? Kookaburra se ne rima na babura, kura, ura, rima se na omara, stara, čara. Ne vprašajte, zakaj! So pač čudni jeziku na svetu. Drugače pišejo, drugače izgovarjajo. Nazadnje smo tudi Slovenci taki. Menda ste že slišali, da pišemo lonec, izgovarjamo pa pisker. Čemu bi se pohujševali nad kookaburro, ki se v avstralskih ustih spreminja v kukabaro?

Je pa zanimiv ptič. Pravijo, da se smeje. Meni se njeno razgrajanje, ki ga spuša iz grla, ne zdi hudo smehu podobno. Nekaj hahljanju sličnega sicer je, kadar se pa razvname, naj že bo v jezi ali navdušenju, je bolj rezgetanje kot smeh. Pa to naj bo, kakor hoče.

Seznanila sem se s kookaburrami tisto leto, ko je oče kupil kos sveta v bushu ob robu mesta. Ko je mene prvič vzel na ogled, se je v vejah na evkaliptih oglasila kookaburra, morda celo dve ali tri. Menda so hotele povedati, da je to njihov svet, naj ga pustimo pri miru.

Potem so padala drevesa, da bo prostor za hišo. Kookaburre niso marale ropota in trušča, umaknile so se nekam globlje v goščo. Ko so delavci razkopavali svet, so bile nazaj. Včasih po pet ali šest. Nizko na vejah so posedale in niso odmaknile oči od našega dela. Ne da bi se hotele učiti civilizacije, prežale so na črve v razkopani zemlji. Čeprav se je črv pojavil tik ob lopati, se je kooka-

burra spustila z veje in prav tako hitro odletela s plenom v dolgem kljunu.

Ko smo jih opazovali, sem rekla mami:

“Ko bo zmanjkalo črvov, bo treba najti kaj drugega zanje. Zanimivo bo, če jih bomo mogli udomačiti.”

Nisem pa vedela, da so kookaburre med seboj govorile:

“Ti ljudje so fletni. Ostanimo blizu njih, bo zanimivo, če jih bomo mogli udomačiti. Ko bo zmanjkalo črvov, nas bodo krmili iz svoje kuhinje.”

In je bilo res tako. Ko je naša hiša rasla iz tal, so kookaburre spet odšle v goščo. Bilo je pač preveč ropota in nič več črvov in glist. Potem je hiša stala in mi smo se vselili. Takoj so bile tudi kookaburre spet v naši bližini. Opazovale so z drevesnih vej, kaj počnemo, in nekoliko pokavkvale. Treba jim je bilo pokazati, da so dobrodošle. Pritrgala sem si od svoje južine in jim ponudila vse, kar je bilo mesnega. Ker to ni veliko zaleglo, je moj lepi zgled brž posnela vsa naša družina.

Udomačiti jih? Hm, ni bila nobena umetnost več! Še danes ne vem, kakšne vrste pošto poznajo ti ptiči. To pa vem: Ena sama je sedela na veji, nikjer ni bilo sledu za drugimi. Vrgla sem košček mesa na rušo pred porč, čisto tiho se je spustila navzdol, toda tisti hip sta bili že dve drugi ali tudi tri naenkrat tu. Kdo ve, kje so se jemale?

Če smo hoteli še nadalje hraniti tudi same sebe, smo morali naročiti pri mesarju za kookaburre meso posebej. Pa še dobro je moralo biti, kakih odpadkov ali kosov drobovja se niso pritaknile. Gosposočna taka!

Že smo dobivali skušnjave, da bi tej ptičji domačnosti naporčili konec. Pa je naš oče prizanesljivo izjavil:

“To je tako: Ukradli smo jim kos busha, poštenje zahteva, da jim plačamo odškodnino.”

In smo plačevali — zmerom bolj na debelo! Če nismo bili točni, so našo hišo kar obkolile. Tista ograja med bushom in kuhinjskim oknom! Komaj smo jo na novo pobarvali, pa ni dolgo držalo. Kookaburre so na njej razstavljale svojo večno lakoto in si brusile dolge kljune, pa renčale v mater v kuhinji. V dobrem tednu je moral oče na novo delo s čopičem v roki. Začeli smo se zavedati, da ni sama zanimivost, če imaš udomačene kookaburre, one pa tebe. Vendar smo vso zadevo še dosti junaško prenašali.

Potem smo opazili, da darovane južine ne pospravijo na licu mesta, ampak jo odnašajo v naglem poletu nekam v goščo. Seveda, tam nekje so gnezda in v njih mladiči. Naša srca so se na novo omehčala in dajali smo več in več. Ljubke nežne

ptičice v gnezdih zavoljo nas res ne smejo stradati!

Nežne ljubke ptičice, ha! Ko so jim dorasle peruti in so mogle iz gnezda, mislite, da so začele iskati živež same zase? Kaj še! Posedale so najprej na vejah blizu naše hiše in kričale nad materami, naj jim napolnijo kljune. Kav kav kav kav! Malo pozneje so se razvrstile na naši vrtni ograji, kar preveč "udomačene". Še vedno jim je bilo najbolj všeč, če je njihova mama pobrala, kar je vrgla ven

naša mama, pa jim mašila v dolge kljune. Vendar so se tudi same že spuščale na tla in pobirale same zase. Zahtevne pa, da je šlo na živce. Med vpitjem so brusile kljune ob ograjo, pa spet pogledovale proti hiši, dokler se niso odprla vrata ali okno. Potem pa ravs in kavs, ko je priletel kos mesa v njihovo bližino.

Končno je bilo tudi očetu preveč in je dejal: Mislim, da smo jih dosti odškodovali za ukradeni svet. Vzel je puško in streljal — res samo v zrak, ker je vedel, da so živali zaščitene — streljal je spet in spet tako dolgo, da so se nam ptice oddomačile in mi njim. Od tedaj živimo lepo mirno vsak zase.

Zdi se mi pa, da bo moral oče od časa do časa spet nabiti puško in ponoviti svojo napol "vročo" vjno zoper kookaburre. Tudi sam pravi, da bo, če bo treba.

TUDI TE KNJIGE DOBITE PRI "MISLIH"

NAŠA KUHARICA, pravkar smo prejeli novo zalogo. £ 1-0-0.

FINZGAR, izbrani spisi 3. knjiga: **Prerokovana, Boji, Sama, Veriga** itd. £ 1-0-0.

ARNEŽ, **Slovenia in European Affairs**, prejeli novo zalogo, £ 1-0-0.

KUNČIČ: **Gorjančev Pavlek**, pravljicična knjiga o Sloveniji. £ 1-0-0.

MAUSER: **Jerčevi galjoti**, gorenjska povest. £ 1-0-0.

PREGELJ: **Moj svet in moj čas** (samo še nekaj izvodov) £ 1-0-0.

VELIKONJA: **Ljudje** (Samo še nekaj izvodov) £ 1-0-0.

BERTONCELJ — ARKO: **Dhaulagiri**, velezanimiv opis vzpona na himalajske gore. £ 1-0-0.

DR. FR. JAKLIČ: **Knoblehar**. Krasno branje o največjem slov. misijonarju v Afriki. £ 1-0-0.

DR. TRSTENJAK: **Pota do človeka**, £ 10 šil.

B. AMBROZIČ: **Tonče s Sloma**, povest iz Slomškove mladosti. 10 šil.

DR. TRSTENJAK: **Človek v stiski**. Zelo dragocena poučna navodila iz dognanj psihologije.— 10 šil.

HEDVIKA PUNTAR: **Na ženi dom stoji**. Knjiga za

Misli, September, 1961

žene in dekleta, ki se pripravljajo na zakon. — 10 šil.

JANEZ JALEN: **Ovčar Marko**. Slavna povest z gorenjskih planin. — 10 šil.

DR. ALOJZIJ KUHAR: **The Conversion of the Slovenes**. Že naslov pove, da je knjiga v angleščini. Podaja zgodovino Slovencev izpred leta 1000. — £ 1-10-0.

Pri vseh naročilih se priporočamo za nekaj šilingov več za kritje poštnine.

POZOR! POTUJETE v RIM — ITALIJO?

Prenočišče, hrana, ogled Rima itd, vse te skrbi bodo odveč, če se boste obrnili na:

HOTEL — PENZION BLED

Via Statilia, 19 — Telefon 777-192 - Roma

Se priporoča in pozdravlja, Vaš rojak

VINKO A. LEVSTIK

Izrezite in shranite!

— Pišite nam za cene in prospekte!

NI JE POTI NAZAJ...

VIII.

BENNILONGA JE PROSLAVA TAKO PREVZELA, da je pozabil na lastno varnost. Nehote se je pomikal bliže, in stopil iz skrivališča. Opazil ga je Lieutenant William Bradley. Privzel si je dva spremljevalca in odpravili so se po ovinkih proti Bennilongu, da se ga polaste zlepa ali zgrda. Če ne bo uspeha s ponujanim darom, bo moral poseči vmes samokres...

Ko jih je Bennilong zagledal, so bili že preblizu za uren pobeg. Bennilong je dvignil kopje in se pripravil. Eden Bradleyevih spremljevalcev je pomeril in napel petelina, a Bradley mu je izbil orožje iz rok. Hotel je tvegati vse, da si Bennilonga zlepa pridobi. Čeprav je črncem vihtel kopje in grozil z napadom, se mu je Bradley prijazno bližal, mu nudil lepo vrstico s trnkom in z znamenji razodeval prijateljstvo. Spremljevalcema je namignil, naj ostaneta zadaj. Vendar sta imela puške pripravljene.

Nekaj hipov je trajala velika napetost. Videlo se je, da je Bennilong odločen, da zdaj zdaj vrže kopje, vendar ga je nekaj zadrževalo. Tista vrstica v Bradleyjevi roki je imela svoj čar. Bradley je kazal, da nima orožja, pa tudi vojakoma za seboj je dal povelje, naj povesita puški. Kakor da je to tudi njemu veljalo, je Bennilong spustil kopje in napeto čakal. Bradley je bil samo še korak od njega. Tedaj je Bennilong z bliskovito naglico segel po trnku, pobral kopje in izginil v hosto. Šestero oči Evropecev je komaj sledilo njegovim gibom.

Bradley je o dogodku poročal guvernerju Phillipu. Ta je z velikim zadovoljstvom poslušal, le žal mu je bilo, da sam še ni imel take priložnosti.

"Kakor sem že presodil od vsega začetka, tako se izkazuje. Niso tako bojoviti in strašni, kot bi človek mislil na prvi pogled. Skušajte vsaj enega od njih, najbolje prav tega, privedi k meni. Toda ravnajte kar mogoče milo, vsako nasilje najstrožje prepovedujem".

Prišlo je pa tako, da je imel Phillip z Bradleyem in drugimi pomočniki vred vse polno drugih skrbi in ni bilo prilike za iskanje stikov s črnici.

IX.

Dnevi so tekli in postajali hladni. Hvala Večnemu, prve tedne in mesece je bilo sonca dovolj,

saj je prihod belih padel v avstralsko poletje. Bilo je občutno toplejše kot na Angleškem.

Prve hiše in barake novega naselja so bile postavljene. Zlasti Phillipova je bila kar čedna in udobna. Med stavbeniki so bili dobri tesarji in kamnoseki. Tudi gozd v okolici se je precej skrčil in na njegovem mestu so nastale njive. Kako se bo obnesla saditev in setev?

Z junijem je prišla zima. Ne taka, kot so jo poznali od doma, imela je pa svoje posebne tegobe: zaloge življenjskih potrebščin so začele resno pojemati. Lanene suknje kaznjencev so se spreminile v čunje, čevljevem so odpadali podplati. Med množico se je pojavljala nezadovoljnost, ki je dostikrat mejila na upor. Čeprav je bilo bičanje upornih na dnevnem redu, ni dosti pomagalo. Mnogi so skušali pobegniti. Toda — kam? S čolni po morju niso prišli daleč, v gozdovih ni bilo pribežališča — poginili so ali se vrnili v taborišče. Pa je spet padal bič po izmučenih hrbtih.

Phillip je moral odrediti najstrožjo racioniranje živil. Tudi sebi je zelo omejil dnevne obroke. Razposlal je ladje v svet, da bi dobil novih zalog, pa to je bila počasna in negotova pomoč. Čeprav je preostala živila velikodušno delil tudi med kaznjence, je bilo med lačnimi kar precej žrtev zavoljo stradeža.

Tudi v novem svetu samem so skušali najti kaj za pod zob. Morda je bilo prav to pomanjkanje vzrok, da so začeli preiskovati notranjost Avstralije prej kot bi jo drugače. Ekspedicija za ekspedicijo je odhajala proti severu in zapadu. Žal, vračale so se brez uspeha. Nikjer ni bilo videti rodovitne zemlje, še manj kakih užitnih sadežev. Povsod le drevo ob drevesu, eno enako kot drugo. Niti na črnice niso kaj pogosto naleteli. Kadar so je kdo prikazal, se je navadno hitro umaknil v skrivališče. Tu pa tam je iz zasede priletelo kopje in pogavalo kakemu Evropejcu na drugi svet.

Živalski svet je bil bolj viden. Tu pa tam je iskalcem preskočila pot čudna žival, svojih pet čevljev visoka, z dolgim debelim repom, z ušesi in očmi srne, prednje tace bolj rokam kot nogam podobne. Pravo čudo evropskim očem! Kaj takega ni bilo videti v Evropi niti na slikah. Pa tudi trume belih papagajev so se pogosto dvignile izmed dreves in zagnale vrišč, da je belcem pretresalo mozeg.

Poznanje Avstralije, seveda zaenkrat le najbližje okolice, je polagoma prodiralo med ljudi. Nastala so prva imena krajev in vzpetin: Round Hill, Mt. Twiss, Rose Hill, Broken Bay, Nepian, Hawkesbury...

Končno je prispela težko pričakovana ladja z

zalogami in nova naselbina je vedela: nevarnost za pogin je minila.

X.

Žilvljenje je steklo z novim zagonom. Naselbina je rasla. Na vse strani se ji je odpiral svet. Črni domačini niso mogli ostati brez njenega vpliva. Če že ne sovražni načrti, vsaj radovednost jih je gnala, da so prihajali opazovat, kaj se godi. Prišel je čas, ko je Phillip mogel upati, da si bo pridobil naklonjenost vsaj nekaterih.

Res so v novembru 1789 njegovi ogledniki ujeli dva krepka možaka. Lepo mero poštenega truda sta jim prizadela, preden so ju spravili v vezi in s čolnom privedli pred guvernerja v Sydney Cove. William Bradley je z veseljem spoznal v enem Bennilonga, drugi je bil Bennilongov prijatelj Colebee, pa iz drugega rodu. Našla in spoprijateljila sta se mnogo lun nazaj, ko je Bennilong šel v tisti kraj iskat ženo in jo je res ukradel ter odvedel med svoje ljudi. Zdaj sta bila ujetnika v kleščah velikega Be-ange Phillipa.

Brez mnovega ugibanja sta se sporazumela, da ju čaka vrv, viseča z drevesne veje. Imela sta že dovolj prilike, da sta na svoji izvidniških potih videla mrtva trupla v takih zankah. Vendar sta kmalu uvidela, da ima Phillip drugačne namene z njima. Imel ju je sicer dobro zavarovana, da nista mogla misliti na beg, drugače se jima je pa izvrstno godilo. Veliki Be-anga jima je stregel na vse načine in jima izkazoval prijaznost. Dobivala sta izbranih jedi in neke pijače, ki je ugajala grlu in človeka vsega čudno prevzela. To ni moglo biti brez čarov.

Bennilongov odpor je začel popuščati. Bolj in bolj se je utrjevala v njem misel, da bi utegnilo biti dobro za domačine, če bi se s temi tuji sprijaznili. Rad je segal po novih jedeh in tudi pijače se ni branil. Drugačen je bil Colebee. V njegove možgane je venomer vrtala ena sama misel — proč od tod, čimprej nazaj v svobodo! Ni se pri taknih jedi in kapljice ni poskusil. Le močne vezi in stražnikova pazljivost ga je držala med belimi.

Neki večer si je stražnik dovolil preveč prostosti, dasi se je oddaljil komaj za nekaj korakov. Colebee je opazil priložnost, napel je vse mišice. Vezi so odnehale in — lahko noč Beanga in vsi belci z njim!

Phillipu so s precejšnjo bojaznijo sporočili, kaj se je zgodilo. Na začudenje vseh se pa mož ni kar nič razburil. Razumel je. Saj je njega samega vleklo proč iz te tuje dežele, tudi sam se je čutil kot ujetnik. Na tihem je že gojil željo, da bi se mogel odpovedati težki službi in se vrniti v domo-

Misli, September, 1961

vino. Že nekaj časa je tudi čutil, da zdravje ni več kot je bilo.

Naslednje jutro je napravil nekaj nepričakovanega — dal je izpustiti tudi Bennilonga, ki je odšel v šumo pač z zelo mešanimi čustvi. Menda je imel podobno mešana čustva tudi guverner, ko je gledal za odhajajočim oproščencem. Bennilong ni bežal, počasi in zamišljeno je stopal proti hosti in se tu pa tam obrnil, da vrže še kak pogled na taborišče belih.

Phillipu se je zbudila slutnja, da še ni doživel zadnjega srečanja z Bennilongom...

(Dalje pride oktobra)

Sv. Barnaba, apostol,
po zamisli italijanskega slikarja

KLIC POMLADI

Pavla Miladinovič

*Še ptic gostovanje — to ljubko brkljanje
v podstrešnem zavetju krilatih družin —
in sap šepetanje mi vzbujata sanje
o sreči, ki steka se v grenek spomin.*

*Še griča pobočje me kliče v razkošje
mimoznega puha z racvetenih kron,
ah, še po otročje lovim ga v naročje,
ko leta najlepša teko mi v zaton.*

*Kot da sem še mlada vprašala bi rada
marjetico, kam bo moj duh šel od tod...
Kot sneg cvetje pada, a mene naslada
presunja — Ljubezen želi me nad svod.*

KOTIČEK NAŠIH MALIH

Dragi moji otroci: —

Pošiljam vam povestico, ki je posebno namenjena provoobhajancu Pleškovega Tončku — Cicebanu.

Bilo je pozno v noč, toda Marko je še bedel. Srce mu je glasno utripalo. Zakaj tudi ne? Saj bo jutri prejel v svoje srce največjega Gosta.

Kako se je vedno veselil tega dneva, pa mu je naenkrat mamica hudo zbolela. Ubogi Marko, kako žalosten je postal! Kako naj se zdaj veseli lepega dneva? Mamica ne bo mogla z njim v cerkev...

Teta ga je potolažila:

"Nič ne jokaj, Marko! Mamica bo kmalu spet zdrava. Na dan prvega svetega obhajila boš prav lepo prosil Jezusčka, naj mamico ozdravi. Na tak dan ti ne bo odrekel nobene prošnje."

Marko je bil spet vesel in je začel brskati po molitveniku, kje bi bila pripravna molitev za bolno mamico. Nobena ni bila taka, kot bi Marko rad. Zato je zaprl molitvenik in sam sestavil molitvico, pa tudi napisal si jo je, ker je bila precej dolga. Položil je popisan papir v molitvenik in zaupno čakal drugega dne.

Drugi dan je prišel in Marko je bil v cerkvi med prvimi. Težko je čakal na trenutek Jezusovega

obiska in se mu je zdelo, da g. župnik predolgo pridiga. Ko je pa končno med sveto mašo le poklical zvonček provoobhajance k obhajilni mizi, je prišel tudi Markov zaželeni trenutek. Ko je prejel Jezusa v sveti Hostiji, se je hitro vrnil na svoj prostor in odprl molitvenik, da bi prebral svojo molitvico nebeskemu Gostu. Toda, joj, tistega listka nikjer! Ali mu je že doma padel iz molitvenika? Kaj naj zdaj Marko stori?

Ni dolgo ugibal, kar po domače in na kratko je molil:

"Ljubi Jezus, ti veš, da je moja mamica bolna..."

Zdelo se je Marku, da je Jezus prikimal in rekel:

"Vem, Marko, a bo kmalu ozdravela, boš videl."

Na poti domov je Marko tako hitel, da ga je očka komaj dohajal. Doma je planil k mami v bolniško sobo in ji ves vesel povedal:

"Mamica, Jezusček je rekel, da boš kmalu zdrava!"

Res sta že naslednjo nedeljo šla mamica in Marko skupaj v cerkev in se zahvalila Jezusu za ozdravljenje. Tako je imel Marko toliko lepše prvo sveto obhajilo, ker ga je ljubezen do bolne mame prav posebno približala Jezusu.

Najboljši spis v naši šoli.

Pošta mi še vedno ni prinesla nobenega pisma. Ali res ne bo kar nič? Tako težko čakam! Bom še enkrat napisala svoj naslov. Lahko bi kaj takega napisali, kot je napisal za našo šolo v Melbournu učenec, ki je spodaj podpisan. Torej to pot je deček, da ne boste mislili, da samo deklice hodijo v našo šolo. Čitajte:

Nedeljo obhajam tako: Ko zjutraj vstanem, se brž umijem, popijem kavo, potem se hitro oblečem in grem z mamo k sveti maši. Ko prideva domov, mi moja mama hitro speče eno jajčko, potem pa vzamem žogo in hajd na vrt se igrat. Medtem seveda tudi mami in ateku kaj ponagajam.

Na vrsti je kosilo in ko je to opravljeno že gledam in mamu sprašujem, kam bomo šli popoldne. Odgovor dobim, da bomo doma, ker pridejo obiski. Jaz pa juhuhu, prišli bodo moji prijateljski in lušno bo ves popoldan. Seveda moje veselje prehitro mine, ker zvečer moram tako zgodaj v posteljo. Tam se pokrižam in zmolim moje molitvice potem pa lahko noč.

Rajko Bole.

Moj naslov: Miss Anica Srnee
110 Napier St.,
Fitzroy, VIC.

Tedaj so se začele v Cerkvi težave, ki jih je povzročila čisto navadna človeška slabost. Po domače rečeno: Kristjani, ki so se spreobrnil iz judovstva, so bili ljubosumni na spreobrnjene izmed poganov. Pogani naj se najprej pojudijo, podvržejo naj se Mojzesovi postavi starega testamenta, potem naj jim bo šele dovoljeno, da smejo verovati v Kristusa in prejmejo sv. krst!

O ti ljuba nacionalna ozkosrčnost, kako si stara! Dandanes se je otepamo z vsemi štirimi in se nam zdi zelo moderna reč. Pa so imeli opraviti z njo že apostoli in so prav zaradi nje sklicali PRVI CERKVENI ZBOR. Vršil se je pod vodstvom samih apostolov leta 51. po Kristusu v Jeruzalemu. In spet je Barnaba s Pavlom skupaj igral pri stvari veliko vloge. Sv. Luka poroča:

“Prišlo je nekaj ljudi iz Judeje (v Antiohijo). ki so brate učili: Ako se ne daste obrezati, se ne morete zveličati! Ker sta se z njimi Pavel in Barnaba nemalo sprla in sporekla, so sklenili, da naj gredo zastran tega vprašanja Pavel in Barnaba in nekaj drugih izmed njih v Jeruzalem k apostolom in starešinam”.

Tam sta pripovedovala o vsem in prosila apostole, naj odločijo. Sešel se je apostolski zbor in dal prav — Pavlu in Barnabu. S tem ni rečeno, da je bil z odlokom zbora judovski nacionalizem uničen — še davno ne. Pametni in uvidevni so se vdali, šovinisti so ostali šovinisti. Ali je danes kaj drugače? Barnaba in Pavel in skoraj vsi drugi označevalci Kristusa so se morali do konca življenja boriti zoper šovinistične nacionaliste, ki so bili takrat pač Judje, dandanes se pa pojavljajo na vseh koncih in krajih.

Ko beremo naprej, se odpre pred nami druga človeška slabost, ki niti Barnaba in Pavel nista bila čisto brez nje — osebni nesporazum. Zanimivo in tudi — poučno...

Po daljšem času delovanja v Antiohiji se je Pavlu zazdelo, da bi bilo dobro iti pogledati nazaj v tiste kraje, ki sta jih z Barnabom prehodila na prvem potovanju, kako se kaj imajo novo pečeni kristjani. Tudi Barnaba je bil takoj za to. Vzela bosta s seboj nekaj spremljevalcev, kakor sta tudi na prvo potovanje vzela med drugimi Janeza Marka, Barnabovega nečaka, ki ga poznamo kot pisatelja drugega evangelija. Mladenič je tedaj z njima prepotoval Ciper, v Malo Azijo pa ni šel, vrnil se je rajši v Jeruzalem. Sv. Luka nič ne omenja,

zakaj je to storil, tudi ne, da sta mu kaj zamerila. Ko ga je pa zdaj hotel Barnaba imeti s seboj na drugo potovanje, se je uprl Pavel: Nak, tega pa ne, naju bo spet kje pustil, fant nima hrbenice... Tako nekako, najbrž, toda rajši čujmo, kako piše o tem sv. Luka:

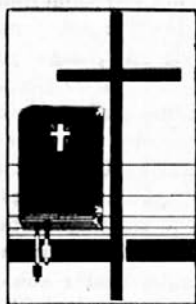
“Barnaba je hotel s seboj vzeti tudi Janeza s priimkom Marko. Pavel pa je mislil, da naj bi njega, ki se je ločil od njih v Pamfiliji in ni šel z njima na delo, ne jemala s seboj. Prišlo je do tolike nejevolje, da sta se razšla in je Barnaba vzel s seboj Marka ter odplul na Ciper. Pavel pa si je izbral Sila in je odpotoval...”

Sijajno! Dva taka apostolska moža, da sta skoraj zasenčila vse prve izbrance Kristusove, pa zmorna take trme! Je pač Pavel nekoliko preveč zameril Markovo omahljivost, Barnaba pa preveč dal na — svojo žlahto! Odnehal ni nobeden, pa sta se razšla! Mi bi pa spet želeli, da bi sv. Luka malo bolj podrobno opisal, kako sta se “dajala”. Je moralo biti kar precej dramatično. Pa je spet naša radovednost ostala brez utešenja... Bog že ve, zakaj je tako prav, pa tudi ve, zakaj je dopustil, da sta se Pavel in Baranaba izkazala tako zelo — človeška! Tudi dandanes dopušča Bog, da celo med škofi — da manjših cerkvenih “veličin” ne omenjam — pride do take in še hujše — trme... Učena beseda za take reči je: **“človeški element v Cerkvi božji”.**

Od tu naprej sv. Luka opisuje samo še delovanje sv. Pavla, Barnaba nič več ne omenja. Zdi se, da je pisatelj izgubil stike z njim, dočim je nekaj časa osebno spremljal Pavla na misijskih potih. Od drugod pa vemo, da sta velika apostola, Pavel in Barnaba, kljub onemu resnemu nesporazumu ostala dobra prijatelja in nista “držala mule”. Iz pisem sv. Pavla, ki precej let pozneje častno omenja sv. Barnaba, jasno sledi, da je bila ona “zamera” le muha enodnevnica. Prav tako se je vedel Pavel do Janeza Marka, poznejšega evangelista. Mladenič je ostal nekaj časa na Cipru s svojim stricem, pozneje se je pridružil sv. Petru, ko je pa proti koncu svojega življenja prišel Pavel v Rim, se mu je Marko spet priključil. Pavel ga omenja v pismu Kološanom. Ob koncu pisma pravi: “Pozdravlja vas... Marko, Barnabov sestrič... če pride k vam, ga sprejmite...”

Barnaba je verjetno ostal na Cipru do smrti in bil tam za škofa. Ko je izbruhnulo strahotno preganjanje kristjanov pod cesarjem Neronom, je tudi Barnaba preстал mučeniško smrt in so ga na Cipru pokopali. V petem stoletju so baje našli njegov grob.

Po vsem tem bi ne bilo tako zelo napak, ako bi kak slovenski fantek dobil pri krstu ime — Barnaba!

Iz Slovenske Duhovniške Pisarne N.S.W.

Službe božje

Nedelja 17. sept. (tretja v mesecu): **Leichhardt** (sv. Jožef) ob 10:30;

Nedelja 24. sept. (četrti v mesecu): **Sydney** (St. Patrick) ob 10:30;

Villawood ob 10.00;

Nedelja 1. oktobra (prva v mesecu): **Blacktown** ob 11;

Nedelja 8. oktobra (druga v mesecu): **Sydney** (St. Patrick) ob 10:30;

Nedelja 15. oktobra (tretja v mesecu): **Leichhardt** (sv. Jožef) ob 10.

VILLAWOOD IN OKOLICA

Ponovno opozarjamo na **spremembo**. Slovenska služba božja je odslej v Villawoodu na **četrti nedeljo** v mesecu ob 10.

Slovensko petje je v avgustu lepo napredovalo. Pa bo še bolje od meseca do meseca, se nam obeta.

NAŠE ROMANJE V OKTOBRU

Več bo seveda povedano v oktobrski številki, v pričujoči samo toliko, da vzamete že zdaj na znanje:

Oktobrsko romanje bo v **Penshurst** in sicer zadnje (peto) nedeljo v mesecu, ko bo praznik **Kristusa Kralja**, 29. oktobra.

K R S T I

V **Paddingtonu** so od zadnjega poročila ob krstnem kamnu postali otroci božji naslednji novorojenci:

iz **Campsie** prvorojenec **Edvard Vincenc Uljan**, oče **Rudolf**, mati **Marija r. Hrvat**, krst 13. avgusta. Botrovala sta **Angelo Uljan** in **Zofija Šajn**;

iz **Bexley** drugorojenec **Tonček Trinco**, oče **Renzo**, mati **Ivanka r. Rebec**, krst 20. avgusta. Botrovala **Stanko** in **Olga Vatovec**;

“**POJOČI MISIJONAR**” — pričakujemo ga.

TA ČASTNI NASLOV ga spremlja povsod: po Štajerski, Kranjski, Koroški, po Ameriki in Kanadi, pride z njim tudi v Avstralijo. Tudi tu bo misijonaril in pel, učil moliti in peti, pa slikal bo in slike pokazal. Tudi tega blaga ima namreč krasno zbirko, ob slikah pa godbo zvonov in petje številnih zborov. Ime mu je **P. Odilo Hajnšek**.

Njegov prihod v Sydney je napovedan za 10. oktober. Ali ga bomo kar tu obdržali? V nedeljo 15. oktobra bo imel službo božjo v **Leichhardt** ob navadnem času, zvečer isti dan ga bomo pozdravili na prijateljskem sestanku v cerkveni dvorani v **Paddingtonu** (že zdaj lepo vabljeni vsi!).

Naslednjo nedeljo (22. oktobra) bo v **Villawoodu**, zadnjo nedeljo, praznik **Kristusa Kralja**, bo pridigal in pel na romanju.

Nadaljnji njegov program bodo pokazale okoliščine.

MISLI mislijo, da mu lahko v imenu vseh rojakov v Avstraliji že zdaj zakličejo: **DOBRODOŠEL** med nami!

iz **Newtowna** tretjerojenec **Štefan Kolenco**, oče **Štefan**, mati **Ana r. Marič**, krst 2. septembra. Botrovala **Mirko** in **Marija Ritlop**;

iz **Leichhardta** drugorojenec **Branko Stanley Ogrizek**, oče **Stanko**, mati **Kata r. Duh**, krst 3. septembra. Botrovala **Vinko** in **Anica Vitežnik**.

Sami dečki to pot! Čestitke! Vsi so bili čudno modri. “Ne bo pevec”, smo slišali spet in spet. Pa s tem ni rečeno, da bi kdo od njih ne mogel nekoč peti — **nove maše!** Starši, kaj pravite?

VEŠ, O, MARIJA, MOJE VESELJE

Ivan Šepetavc

ZGODOVINA ČLOVEŠTVA NAM PRIČA, da so različni narodi visoko čislali in ljubili svoje matere. Tudi mi Slovenci nismo izjema. Stare naše narodne pesmi opevajo mater. Slavijo jo kot varuhinjo domačega ognjišča, povzdigujejo njeno ljubečo skrb za moža in družino. Opevajo jo kot junakinjo v neustrašeni borbi za vero v Boga, za sveto rodno zemljo in slovenski jezik. Tudi v naših dneh velja meterin rojstni ali godovni dan za domač družinski praznik. Jako pokvarjen je človek, ki ne spoštuje matere. Na žalost se najdejo tudi taki, reči je pa treba o njih, da so izmečki človeške družbe.

Še vse bolj kot svojo zemeljsko mater moramo častiti nebeško Mater. V litanih jo kličemo kot Mater Stvarnikovo in Mater Odrešenikovo, pa vendar vemo, da je tudi naša Mati.

Njeni otroci na severni polobli praznujejo dan Marijinega rojstva v poznem poletju, ko je dala mati zemlja človeku sad svojih grudi, vsakdanji kruh. Mi pod Južnim križem praznujemo ta dan spomladi, ko se na novo prebuja priroda in človek z upanjem pričakuje dobrot iz zemlje.

Vem, da še ne boste imeli te številke MISLI 8. sept., ko bo Cerkev po vsem svetu praznovala god

Marijinega rojstva. Pa nič za to, saj je Marijinih godov tudi v septembru še nekaj in oktober je ves posvečen Mariji pod naslovom: Kraljica presv. Rožnega venca. Tudi če teh vrstic še ne boste brali 12. sept. za praznik Marijinega imena, ali dne 15. za praznik Zalostne M.B. — nič za to! Kadar boste brali, takrat bo prav. Saj tudi Cerkev Mater božjo vsak dan časti. Če bodo pa te vrstice pripomogle, da boste že malo naprej pomislili, kako mesec oktober posvetiti Mariji, toliko bolje! Kako lepo je videti drobno lučko pred Marijino podobo! Toda kdo bo tako lučko prižgal, če v srcu ni več iskre ljubezni do Nje, ki nam je za Bogom vse?

Slovenski mož, slovenska žena, fant, dekle — ali je še kaj take iskrice v vaših srcih? Če morda komaj še nekoliko brli, prilijte ji olja! Če je do konca ugasnila, prižgite jo na novo! Hitro hitro mine čas, mine tudi lep obraz! Koko potrebni bomo pomoči Nje, ki nam želi biti Mati!

Zapojmo s Slomškom:

Veš, o Marija, moje veselje,
veš moje želje: Ljubil bi Te.
Zmerom pri Tebi hotel bi stati,
ljubljenja Mati, spomni se me!

ISKRE... (s str. 257)

THE SUN, 24. avgusta (Sydney)

"Brala sem poročilo o zločinih nad dekleti. Bilo je rečeno: Nekaj se mora ukreniti, da zavarujemo mlade žene in dekleta pred napadi moških in mladih fantov.

Dobro, toda jaz sem ena od tistih, ki misli, da bi bilo treba nekaj storiti, da zavarujemo dotične moške in mlade fante pred skušnjavami, ki jih srečujejo vsepovsod.

Ze samo to, kako se mnoge ženske in dekleta oblačijo, nima drugega pomena kot ustvarjanje skušnjav in zapeljevanja.

Potem filmi, ki razgaljajo spolnost — končno stojnice s časopisjem, polne pamfletov z ovitki, ki razstavljajo napol nage ženske.

Vsako dekle, ki sede v avtomobil sama s tujim človekom, je kriva vseh posledic, zakaj s tem je povzročila skušnjava. — "Modesty".

Taka in podobna pisma dokazujejo, da je vendar neko število ljudi tudi med Avstralci, ki ob branju časopisa mislijo dosti globlje kot plačani časnikarji, ki polnijo dolge kolone lista, samo da je list poln, zraven pa skoraj nič ne mislijo!

OSNUTEK... (s str. 273)

po posebnem predlogu ali pritožbi razveljaviti ali spremeniti občni zbor.

10. čl. Včlanjena organizacija se sme izključiti le, če njen namen in delovanje očitno nasprotuje namenom ZZS, če znatno otežuje njeno delovanje ali če ne izpolnjuje splošnih pogojev za članstvo ZZS. Pri tem pa je upoštevati voljo večine članstva prizadete organizacije, zlasti če zaradi lastne uredbe ali dejanskih okoliščin večina ne more uveljaviti drugačne volje, pa je upanje, da se bo stanje kmalu spremenilo.

11. čl. Včlanjene organizacije ohranijo v svojem delovanju in notranjem poslovanju vso samostojnost in na sklepe ZZS niso strogo vezane. V primeru trajnega odklanjanja navodil in predlogov sme ZZS ravnati po določilu prejšnjega člena.

12. čl. Osrednji odbor sme od včlanjene organizacije vsak čas zahtevati poročilo o njenem delovanju, ta pa sme odkloniti odgovor na določeno vprašanje, če bi to očitno škodovalo njenemu delovanju in če vprašanje ne zadeva neposredno namenov in delovanja ZZS.

(Konec pride.)

IZ mesečne seje odbora

ODBOR SDS JE IMEL REDNO SEJO v avgustu. Obravnaval je med drugim razna vprašanja, ki bodo v doglednem času, dokončno rešena in spremenjena v dejstvo, dosegla cilj, ki ga imamo pred očmi: postaviti društvo v luč, v kakoršni naj bi ga imeli vsi rojaki.

"Veriga".

Predsednik društva in nekateri odborniki so obiskali Blacktown. Oglasili so se v nekaterih ondotnih slovenskih hišah. Razgovor je tekel o tem, kako bi rojaki v zahodnih sydneyjskih predmestjih sprejeli ponovitev igre "Veriga" v svoji sredi. Odziv je bil zelo povoljen. Tako je podobno, da bo naše društvo gostovalo z igro še pred poletjem v Blacktownu. Igra bo namenjena številnim zavednim rojakom v krajih: Blacktown, St. Mary's Riverstone, Penrith itd., ki zaradi oddaljenosti težko pridejo na društvene prireditve v Sydney.

Društvene izkaznice

Društvo je izdalo za svoje člane in članice lične nove izkaznice. Gotovo jih boste vsi veselili. S temi izkaznicami v roki bo naše članstvo imelo prost vstop k vsem prireditvam društva.

"Slovenski dan" v Sydneyu

V želji, da bi dostojno proslavili desetletnico slovenskega tiska v Avstraliji in petletnico Slovenskega društva Sydney, nameravamo prirediti SLOVENSKI DAN. Prireditev bi bila osredotočena okoli razstave slovenskih del: knjižnih, ročnih, umetnostnih itd.

Ker bomo za to prireditev potrebovali sodelovanja vseh rojakov v okolici Sydneya, še nismo mogli napraviti podrobnega načrta zanjo. Že danes se pa obračamo na vse rojake s prošnjo, da bi nas obvestili, kaj bi mogli in bili voljni posoditi za razstavo. Veseli bomo vsega, kar je slovensko, pa naj bodo izdelki iz domovine ali Avstralije: ročna dela s slovenskimi vzorci, pokrajinske slike, domače jas-

lice, obeski, kosi narodnih noš ali še boljše celotne noše, lesorezi, albumi, gojzarji, rute, lecti, keramični in ribniški izdelki itd.

Sporočite nam, kaj imate in bi hoteli dati. Prišli bomo na ogled in se dogovorili o podrobnostih. Ne stojte ob strani! Naj bo to dan, ko bomo Avstralcem pokazali, da je naš narod kulturne in da smo njegovo kulturo prinesli s seboj. Razmislite torej, kaj lahko storite za uspeh SLOVENSKEGA DNE!

"Naša mladina."

Tak je bil naslov članka v enem naših listov pred 5 leti. Člankar je med drugim zapisal:

"V temnih letih naše zgodovine je šla verska vzgoja vselej z roko v roki z narodnostno. Nedeljska šola, za katero se je Slomšek toliko trudil, ni vzgajala samo versko, temveč tudi narodnostno. Se ne bi moglo tudi v Avstraliji narediti kaj podobnega?"

To vprašanje je spet živo pred nami. V Melbourneu je že uspelo, poskusimo tudi v Sydneyu! Manj kot prazen razred ne bomo imeli, morda bo pa le prišlo nekaj otrok.

Društveno članstvo.

Zanimanje za naše edino društvo v Sydneyu je vsekakor premajhno. Mnogi rojaki so mnenja, da je letna članarina previsoka. Je pa to prazen izgovor, ker ima vsak plačujoči član prost vstop k vsem društvenim prireditvam. Vstopnina, ki bi jo drugače plačal, visoko presega znesek letne članarine.

Pri sodelovanju za dobro stvar ni v prvi vrsti potreben denar. Zadostujeta slovenska zavest in merica požrtvovalnosti. Pristopajte!

Odbor SDS

VSİ SLOVENCİ İN PRIJATELJİ!

Pridite 30. sept. ob 7. zvečer
v MACCABEAN HALL, DARLINGHURST,
na

POMLADANSKI PLES

Odličn orkester, prijetna zabava, srečolov.

Pijačo imejte s seboj

Pri vraših: Moški 10/-
ženske 5/-

VABI: SLOVENSKO DRUŠTVO SYDNEY

V VSEH CERKVAH ljubljanske škofije so 4. decembra 1960 brali naslednjo škofovo okrožnico:

Dragi verniki ljubljanske škofije!

Bliža se petstoletnica ustanovitve ljubljanske škofije. Svetna oblast jo je ustanovila 6. decembra 1461, cerkvena pa potrdila 6. septembra 1462. Za važno versko in slovensko petstoletnico se moramo na vsak način zanimati in jo tudi proslaviti. Cerkevna proslava se bo vrnila v letu 1962 po sporedu, ki bo pravočasno razglašen.

Za vsako pomembno proslavo so pa potrebne že predpriprave. In take priprave so potrebne tudi za to petstoletnico. Prav za prav so se že začele. Stolno cerkev sv. Nikolaja, ki je središče in starodavni sedež škofije, predstojništvo cerkve v notranjosti po vseh možnostih lepšuje in čisti. Vodstvo škofije pa že več let poslušaja opombe domačinov in tujcev, da je tudi zunanjsčina stolnice in škofijskega poslopja v slabem stanju, kar je posebej postalo očito, ko se zadnja leta v okolici stolnice in škofije stara Ljubljana lepo obnavlja.

Stolnica in škofijski dom sta v vsaki škofiji pogoj za obstoj škofije in sta last in briga vseh vernikov škofije. Zato upam izreči prošnjo, da bi tudi vi, dragi verniki pomagali ti dve poslopji za petstoletnico v zunanosti lepšati. Razpadajoči

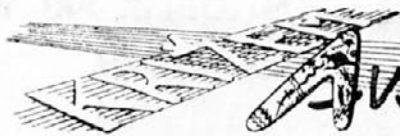
omet bo treba odstraniti, vse stene pobeliti ter urediti strešne žlebove in razne napeljave. Saj sami veste, kakšne skrbi in stroški nastanejo, če nanovo urejate zunanjsčino svojih hiš, ki jih po razsežnosti z ljubljansko stolnico in škofijskim poslopjem ne moremo niti primerjati.

Raznih cerkvenih nabirk v posebne namene v naši škofiji po zadnji vojni ni. Naklonjenost izkazuje verniki le svojim cerkvam, kar je potrebno in vse hvale vredno. Za petstoletnico škofije vas pa, dragi verniki ljubljanske škofije, prosim in pozivam, da poklonite svoj dar prvi cerkvi v škofiji, to je stolnici sv. Nikolaja v Ljubljani, in škofijskemu poslopju, ki je s to cerkvijo tesno zvezano. Potrebo te obnovitve je uvidevno pokazala tudi svetna oblast, ki je odločila, da ti darovi ne bodo obdavčeni, ne pri cerkvi darovalcev in tudi ne pri prejemniku.

Počastimo letos dobrotnega svetnika in patrona naše stolnice, sv. Nikolaja, s tem, da bomo na njegovo nedeljo 11. decembra vsak v svoji domači cerkvi, po načinu, kakor bo oznanjeno, izročili primeren dar v lep in potreben namen. Lepo prosim za naklonjenost. Na prošnjo sv. Nikolaja naj jo Bog obilno plačuje!

Pozdrav in blagoslov!

Anton, škof ljubljanski

Avstralske Slovenije

NEW SOUTH WALES

Wollongong. — Imam poročati žalostno novico, da je v naši naselbini umrl **Stanko Sedmak** v starosti 34 let. Doma je bil iz Ilirske Bistrice in je prišel v Avstralijo na ladji "Roma" 1.1958. V petek 11. avgusta je kopal jarek v Port Kambli, kjer je bil zaposlen, pa je menda padel tako nesrečno, da je utonil v 12 inč globoki vodi. Našli so ga mrtvega tam notri, podrobne okoliščine nesreče so ostale nepojasnjene. V Avstraliji zapušča dva brata, doma pa starše in še šest bratov. Vsem naše sožalje, Stanku pa večni mir! Žalni sprevod je bil še kar lep, vendar bi bilo po pravici pričakovati večje udeležbe, čeprav je bil pogreb res ob takem času, ko večina dela. Je pa bilo le precej rojakov in rojakinj, ki so bili doma, na pogreb se pa niso potrudili. Čudno je to, ko sicer vse navzkriž sprašujejo, kako je prišlo do smrtnega slučaja, radovednosti je bilo vse polno, na pogreb priti se je pa mnogim zdelo že preveč. Niso pomislili, da bo tudi zanje prišel čas odhoda, saj vsi, ki živimo, gremo smrti naproti. In še na znani pregovor bi bilo treba misliti: Kar želiš, da drugi tebi store, to stori tudi ti drugim. Kolikor mi je znano, je Slovensko društvo pravočasno opozorilo ljudi na Stankovo smrt in pogreb, pa smo menda premo kristjani, da bi si vzeli čas in šli v duhu molitve za rajnega na žalni sprevod. Vzemimo si k srcu te besede in drugič napravimo tako, kot je ob takih prilikah edino spodobno. — **Anton Drmota.**

Sydney. — Zares je za avgustovo romanje v Marayong ostal v zadnjih MISLIH jako tesen "prostorček". Bilo bi pa vredno napisati kaj več. Upam tudi, da bomo videli kakšno sliko, saj je bilo fotografov na pretek. Res je lepo, ko se takole zberemo malo za Boga in Marijo, malo pa tudi za sebe. Da do tega pride, gre najprej zahvala našim duhovnikom, ki so že pred leti sprožili idejo teh romanj. Bili smo že večkrat na njih, pa vselej spet gremo, če je le mogoče. Da nam je vedno spet kakor novo, pomaga tudi to, ko gremo zdaj sem, drugič pa kam drugam. Tako se spoznamo z rojaki, ki so blizu tistega kraja in pomagajo posebno pri domačnosti po cerkveni pobožnosti. Tisti "prostorček" je mogel izreči zahvalo samo Putrovim in Mihičevim, zalusžena je bila. Ne bilo bi pa prav, če bi

ne omenili Kariževih zaradi tombole in tiste gospe, ki je prinesla iz Inglebourn "kokošnjih" dobitkov, imena pa ne vem. (Zora Uljanič — ur.) Tombola je bila gotovo dobra zamisel in naj bi še kdaj prišla na vrsto. — **Romar.**

Pripomba ur. — Fotografov "na pretek", slike pošljite! Ko bi MISLI imele lastno kamero in znale jemati slike...

Wollongong. — V avgustovi številki sem čital, da so imeli v Sydneyu slabo udeležbo pri igri "Veriga". Čudim se, ko slišim opazke, da bi društva morala prirediti še kaj drugega, ne samo ples, ko pa napravijo igro, ni udeležbe. Kako je mogoče potem ljudem ustreči? Večina ljudi nima pojma, koliko se morajo nekateri potruditi, da pripravijo igro, potem pa drugi ne pridejo v dvorano. Po igri je pa spet smešno, ko slišiš, da je mnogim žal, ker niso prišli. Tako je bilo tudi pri nas v Wollongongu, ko je društvo "Danica" z resnim trudom postavilo na oder igro pred meseci. Sicer je treba priznati, da pri nas obisk ni bil preslab, lahko bi pa bil mnogo boljši. Po igri so nekateri popraševali, kdaj se bo naša igra ponovila, da bodo tedaj gotovo prišli. Vendar mislim, da ponavljanja iste igre ne bo, želeli pa je, da bi naši igralci kmalu kako novo postavili na oder. Saj smo videli, da znajo, čeprav morda nekateri zato niso prišli, ker so naše igralce podcenjevali. Zdaj so zvedeli, da se znajo postaviti, torej kadar bo spet igra, pridite vsi, da ne boste pozneje obžalovali. **Eden "Daničarjev".**

VICTORIA

Melbourne. — Boug daj Beastrge! Zaj sn pa hteu testo poviadat, kaj sn se mislu zleagat. Tato je pa blo glih devetnodvajsetega julija, te ko smo igrali eano lejpo "Vesejloigro". Tak smo se nasmejali, da nas še zaj vsea boli no trga od prepaha, ko smo vsi na vlko odpirali usta. V "MISLIH" pač vsaki vsea vun povej kaj misli. Zatou se Vam tudi jaz v "MISLIH" na Vas zmislim. Jasna krtča! Kak sn čitau, nas še niste niti preaveč skritizirali. Gvišno zatou, ko smo prvi prostor zvišali samo za dva šilinga. Ta zadni pa nas niste zastopli, zatou pa naš ne morete kritizirati. Pravijo, da se toto lahko

“ PONOVI OBISK PRI TITU ”

na televiziji

Dragi p. urednik: —

Znano mi je, da Vi “ne zijate v televizijo”, da se izrazim po Vaše, zato Vam pišem o tem programu. Mislim namreč, da bi bilo dobro vsaj dve točki iz tega programa podčrtati v MISLIH.

Videli in slišali smo pogovor med Titom in Fitzroyem Macleanom, ki sta stara znanca. Med vojno je bil Fitzroy, tedaj major, Churchillov osebni odposlanec med partizani v Jugoslaviji, danes je član angleškega parlamenta in se mu pravi: Sir Maclean. Bil je na obisku pri Titu in mu stavljal nekaj vprašanj. Naj takoj omenim, da je Tito sprva skušal govoriti angleško, ko je pa to težko šlo, mu je Maclean dejal, naj govori po “domače”, da bo že on gledalcem prevedel odgovore v angleščino. Čudili smo se, da Titu tudi “hrvaščina” ni kaj dobro tekla, večkrat je zavil precej “po rusko”...

Prvo vprašanje: Kako se Titov komunizem razlikuje od sovjetskega in drugih?

Nobene razlike ni, je odgovoril Tito jako odločno. Njegov komunizem da je popolnoma isti kot povsod drugod, le da njegova Jugoslavija hoče doseči pravo stopnjo komunizma po svoji posebni poti, ki da je bolj “človečanska” in zato bolj “pravovernna” kot ona, ki hodi po njej USSR.

Drugo vprašanje: Zakaj so potrebne v Jugoslaviji človeške žrtve po končani vojni kot posledica revolucije?

Ni več takih žrtev, je odgovoril Tito, ker ni več sovražnikov. Sovražnikov pa zato ni, ker so bili vsi pomorjeni med vojno: četniki, ustaši in “oni iz Slovenije” — kdo so bili, se Tito ni mogel spomniti, da bi jih z imenom navedel...

Tako je Tito sam pojasnil dvoje važnih vprašanj in je s svojim odgovorom marsikomu odprl oči, če je imel doslej o Titu napačno mnenje. Ali bomo še slišali in brali, da Tito ni zares — komunist? Da “Titova Jugoslavija” ni komunistična dežela in je ne gre postavljati za “železno zavěso”?

Drugo vprašanje z odgovorom tudi jako dosti pojasni. Zdaj vemo iz samih Titovih ust, da njegova “osvobodilna vojna” ni bila nič drugega kot prava revolucija, ki je imela za glavni cilj — pobiti in uničiti vsako opozicijsko partijo.

Seveda, nam vsega tega ni bilo treba praviti. Upajmo, da so pa vzeli vse to na znanje končno vendar tudi avstralski domačini in njihovi politični predstavniki. Čas bi bil!

Pozdravlja Kranjski.

akustiki zahvalimo. Strelja je vrezala po gradenkastelni. Pravijo tudi, da sn meu jaz na odri taužnt obrazof. Še zaj neana vejm, či se je kira v kaki muj obraz zalubla. Eani so prauli, da sn biu testokreat najbul sympatičen, ko sn pukazau muje zlate modrostne zobe, no sprejdni zaplombirani zob. Eanim ni blo prau, da smo kako pristno resnico poviadali. Če se pa leagat neana snejmo, te pač resnico povejmo. Vsi kritiki so nam priznali, da smo se na konci najbul odrejzali. Sani pravijo, da je zmejnalo gramofonskega traka. Drugi pravijo, da je biu tak slabi režiser, ko ni znal konca napraviti. Tretji pa govoriyo okul, da so muzikanteri samo na etiketo flaše pogledali, pa so bili že — tehnično nesposobni. Bougi režiseri so pač zmirom krivi. V Sydneyi je tudi bojda režiser kriv, da je blo pri “VERIGI” tak malo ljudi, čeglih je igra tak uspela, kak naša v Melbourni. Te pa srečno vsejm fkup. Želim Vam duosti uspehof na kulturnem polji, nej samo pri kritiziranji. Neana mi zamirte či sn vsea v “MISLI” napisau kaj sn mišlu. Vas leipo pozdravla Vaš vdani — Pohorski Brkocel.

Regent. — I regret to inform you that my mother **Stephania Aquilina** has passed away on the 18th of July 1961. Would you please discontinue sending the magazine MISLI as we are not aware of the language. Herewith is enclosed a donation in memory of my mother. — Yours faithfully **Anthony Aquilina**.

Prip. uredn. — Rajnica je bila vsa leta zvesta naročnica in plačnica našega lista, kaj več pa uredništvu o njej ni znano. Gotovo pa je bila znana mnogim v Melbournu. Naj v miru počiva!

Bonegilla. — Prisrčna hvala za poslane knjige in časopise. Tudi drugi rojaki tu se lepo zahvaljujejo. Ob branju v domačem jeziku nam je tu vse bolj kratkočasno. Jaz osebno sem posebno vesel knjige Tonče s Sloma. Lepo in živo opisuje nekdanje čase, ko je živel in se šolal naš Slomšek. O njem sem se učil v šoli in ga dobro poznam tudi zato, ker je bil dušni pastir v sosednji vasi, kjer sem doma. Seveda je bilo to v časih, ko je živel mojega očeta oče. Dnevi nam zdaj hitreje tečejo, pred prihodom pošiljke z branjem je bila edina zabava odbojka. Seveda tudi zdaj še stopimo v to igro, nas je kar pritegnila nase. Vendar se zdaj radi vračamo h knjigam. Kdaj bomo šli delat, vemo prav toliko, kot ve vol, kaj bo drugi dan delal svojemu gospodarju. Eden pravi, da se bo čez mesec dni odprlo delo, drugi pa trdijo, da šele čez 7 ali 8 mesecev. Drugače tu ni preslabo, pa tudi predobro ne. Čez hrano ni pritožbe, čeravno je na dnevnem redu krompir. Vsi lepo podzrvaljamo. — **Ivan Tratnik**.

Misli, September, 1961

AVGUSTOVE UGANKE REŠENE

1. Lestvica

1 ekipa, 2 odbor, 3 motor, 4 Drava, 5 iskra, 6 sever, 7 Adolf, 8 tenis, 9 zlato, 10 Malta, 11 oblak, 12 potok, 13 ajdov, 14 birma, 15 Astor, 16 Aldan, 17 Čačak, 18 obala, 19 golob, 20 ožina, 21 Šipan, 22 sveča, 23 Pilat.

Pregovor se glasi: Kdor se dela boji, slabo živi.

2. Matematika

Seštejemo prvo in zadnjo številko: 1 in 87 je 88. Zadnje število (87) razdelimo v dva dela in dobimo 43.5. Zdaj pomnožimo dobljeni števili med seboj: 88 x 43.5 in dobimo 3828.

3. Starost deklice

7 let in 4 mesece.

Rešitve to po pot nismo dobili nobene...

SLOVENSKI KROJAČ!

Izdelujem po vašem okusu:
poročne obleke, vse vrste moških oblek, ženskih kostimov, plaščev, hlač i.t.d.

Blago uvoženo

Iščem tudi krojaško pomočnico.

Martin Janžekovič
54 Australia St.,
CAMPERDOWN, Sydney.

NADALJNI DAROVI ZA SKLAD

£ 2-10-0: Ludvik Šmuc ml., Franc Tomažič, Karl Sedmak, Stanko Vatovec, Lojze Rebec, Rudolf Mežnar, Anthony Aquilina, Jožef Zupančič;

£ 0-10-0: Franc Kovačič, Pavel Cenčič, Ludvik Tušek, Tone Jurše, Anton Cečko, Emil Benko, Angel Čargo, Tomaž Možina, Alojz Poklar, Ludvik Zakoč, Anton Slavec, Neimen., Peter Strah, Jos. Kunek, Ana Campaner, Alojzija Žakelj, Lojze Kmetič.

Prisrčen Bog plačaj vsem! Ostalim se lepo priporočamo.

WOLLONGONG — N.S.W. — WOLLONGONG

Slovensko društvo "Danica"

VABI NA VESELO ZABAVO

v soboto 7. okt. ob 7:30 zvečer.

Pioneer dvorana, Church St., Wollongong

Dobra godba in prijazna domačnost!

O d b o r.

ZA MAJHEN DENAR

— L A S T N I D O M !

Čemu plačevati najemnino?
Za nizko aro 250 — 300 funtov lahko
postanete hišni posestnik!

Vaša agencija: JAN BELA, R.E.A.
522 King St., Newtown (Sydney)
V dopoldanskih urah postreže rojak

Ivan Gologranc

Tel.: LA 8220 — LA 1351

Smo tudi agenti za
Commonwealth Savings Banko

KLUB TRIGLAV, SYDNEW

vabi na zabavo

v soboto 14. oktobra ob 8. zvečer

DISPENSARY HALL

432 PARRAMATTA RD., PETERSHAM

Lep sprejem in prijazna postrežba

Vsi lepo vabljeni

Naslednja enaka zabava prav tam:
v soboto 4. novembra ob 8. zvečer

**GOTOVO VAM JE ZNANO, DA ROJAKI
PO ŠIRNI AVSTRALIJI**

z največjim zaupanjem naročajo

DARILNE POŠILJKE

živil in tehničnih predmetov (bicikli, mo tocikli, scooterji, mopedi, radijski in televizijski aparati, fridžideri itd)

ZA SVOJCE V DOMOVINI

pri tvrdki

**STANISLAV FRANK
CITRUS AGENCY**

68 ROSEWATER TERRACE

OTTOWAY, S. A.

Telefon: 4 2777

Telefon: 4 2777

Ne glede na to, ali naročajo darilne pošiljke pri naši tvrdki, dajemo rojakom **ZASTONJ** navodila in nasvete v zadevah, ki spadajo v poslovanje naše ali sorodnih tvrdk.

DARILNE POŠILJKE LAHKO NAROČATE TUDI V BODOČE PO VELJAVNIH CENIKIH KATEREKOLI TVRDKKE Z DARILNIMI POŠILJKAMI. NA TA NAROČILA 5% POPUSTA.

Poštno money ordere na ime S. Frank, P.O. Adelaide, je poslati skupno z naročilom.

V vseh potrebah se obračajte na tvrdko

Vašega zaupanja:

STANISLAV FRANK

68 ROSEWATER TERRACE, OTTOWAY, S.A.

ki je vodilna agencija za darilne pošiljke v Avstraliji

SOLIDNOST — POPOLNO JAMSTVO — BRZINA —

so značilnosti našega poslovanja.

VSEM SLOVENCEM ŠIROM AVSTRALIJE
JE ZNANO

DA JE NAJBOLJE NAROČATI
DARILNE POŠILJKE PRI TVRDKI

Dr. J. KOCE

G.P.O., BOX 670 PERTH, W.A.

KI JE NAJSTAREJŠA IN NAJVEČJA SLOVENSKA TVRDKA:

- A.) ZA DARILNE POŠILJKE VSEH VRST (HRANE IN TEHNIČNIH PREDMETOV)
B.) ZA VPOKLIC DEKLET (ZAROČENK). VSEM TISTIM KI NAROČAJO PAKETE PRI NAS, DAJEMO INFORMACIJE ZASTONJ. POVDAJAMO, DA JE DR. KOCE PO TUKAJ-SNJIH VELJAVNIH ZAKONSKIH PREDPISIH UPRAVLJEN DAJATI INFORMACIJE O VPOKLICU OSEB V AVSTRALIJO.

ČE NIMATE PRI ROKI NAŠEGA CENIKA, LAHKO NAROČITE DARILNO POSILJKO PO CENIKU KATEREKOLI TVRDKI Z DARILNIMI POŠILJKAMI. V TAKEM SLUČAJU VAM PRIZNAVAMO 5%ni POPUST.

OBRNITE SE NA NAS GLEDE PREVODOV VSEH DOKUMENTOV NA ANGLEŠKI JEZIK, GLEDE POTNIŠKIH KART ZA LADJE IN AVIONE, GLEDE SLOVARJEV, VADNIC ANGLEŠKEGA JEZIKA, SLOVENSКИH KNJIG ITD.

NOVO! ODPRLI SMO POSEBEN ODDELEK ZA AVSTRALIJO (COUNTRY MAIL DEPT.), DA VAM OD TUKAJ LAHKO POŠLJEMO OBLEKE, BLAGO ZA OBLEKE, ČEVLJE, HIŠNE POTREBŠČINE, TEHNIČNE PREDMETE (RADIO APARATE ITD.) IN TO V NAJODDALJENEJŠE KRAJE AVSTRALIJE PO TAKO ZMERNIH CENAH, DA BOSTE ZADOVOLJNI.

OBRNITE SE Z ZAUPANJEM NA NAS V VSAKI ZADEVI!

DR. J. KOCE

G.P.O. BOX 670, PERTH, W.A.

Zastopnik za N.S.W. Mr. R. OLIP, 65 Moncur St., Woollahra, N.S.W.
Tel. 32-4806

Zastopnik za Viktorijo. Mr. J. VAH, 2 Kodre Str., St. Albans, Vic.
Tel. 65-9378